

Lær å fly!

Endelig flygerutdanning på Universitetet i Tromsø

FOTO PER NÆSS

side-8

HVOR GÅR TIERNE?: Vet du hvor de 30 kroner du betaler sammen med semesteravgiften går?

SIDE 13

BØR MAN VAKSINERE SEG MOT (SVINE)IN-FLUENSA?: Hva er fordelene ved vaksiner? Og er du kjent med mulige risikoer?

SIDE 7

Vilt og vått: Har du lyst til å surfe i norske bølgger?

SIDE 19

Nordlysfestivalen 2013: Intervju med festivalens direktør.

SIDE 20

SCENE ØST

10. JAN - 9. FEB

BLIKKTROMMEN

av Günter Grass

STUDENTPRIS: 180,-
(ORDINÆR 280,-)

HÅLOG
ALAND
TEATER

halogalandteater.no

Ileder

BARBARA LESZ, ANSVARLIG REDAKTØR
BARBARA@UTROPIA.NO

Farvel, velkommen

Nytt år assosieres med nytt håp og store forventninger. De store nyhetene i år er at UiT nå er det eneste universitetet i Norge som tilbyr en offentlig finansiert flygerutdanning. Etter en del trøbbel fikk flygerutdanningen ved UiT sine egne fly og vil fortsette ved å kjøpe egne lokaler og flysimulator. Du kan lese mer om saken på side 8.

Nyåret assosieres i Tromsø også med solas tilbakekomst og Tromsø Internasjonale Film Festival. I denne utgave har vi to sider som omhandler TIFF. For meg, en filmentusiast, er det et av de største arrangementene i hele året. TIFF-publikummet får sjanse til å se filmen fra hele verden om forskjellige temaer. En kan se filmer som ellers ikke ville vises på kino.

I år så jeg mange filmer om territoriale konflikter. En av disse filmene var Zaytoun. Den var en ganske typisk Hollywood-film (selv om den ble produsert av Storbritannia og Israel). Konflikten ble vist på en naivt og forenklet måte. En buddy-historie om en palestinsk gutt som hjelper en israelsk flyger å krysse grensen mellom Libanon og Israel virket kunstig. I Eran Riklis film er Palestina representert av en ung og naivt gutt som lærer til å kjempe, men gjør det halvhjertede. Han drømmer om å reise til sin landsby som nå ligger i Israel og plante et oliventre som det eneste minnet han har etter sin døde far. En slikt visjon av Palestina er romantisk, men ikke troverdig.

En av de beste filmene jeg så var Før snøen faller. Den var en sterk skildring av destruktiv kraft av tradisjon. Hovedpersonen, Siyar, er den eldste mannen i en kurdisk familie. Ifølge tradisjonen må han drepe sin søster for at hun flyktet med sin elsker i stedet for å gifte seg med en mann valgt av familien. Mens vi følger Siyars reise fra Irak til Norge skjønner vi at gutten ikke er ond. Han kan være medfølelse og beskyttende. Da blir det ekstra skremmende og sjokkerende at gutten er så innstilt.

Vi måtte si farvel til fem av våre medarbeidere. Utropia fikk også fem nye, spennende mennesker som skal jobbe med oss: Aaron, Natalia, Sylwia, Thomas og Tricia. Jeg håper at alle de gamle Utropia-leserne fortsatt blir med oss og at vi får enda flere av dem. Vi skal fortsette å jobbe for at Utropia blir en bedre og mer relevant avis i året 2013.

Godt nytt år!

PFU Pressens Faglige Utvalg: (PFU) er et klageorgan oppnevnt av Norsk Presseforbund. Organet behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. Adresse: Rådhusgt. 17, postboks 46 sentrum, 0101 Oslo. Telefon: 22405040. Utropia arbeider etter reglene i vår varsomplakaten for got presseskikk. Den som føler seg rammet av urettmessig avisomtale, oppfordres til å kontakte redaksjonen.

UTROPIA

ANSVARLIG REDAKTØR:
BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

KULTURREDAKTØR:
KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

NYHETSREDAKTØR:
MAGDALENA BUDÍNOVÁ
MAGDALENA@UTROPIA.NO

LAYOUTANSVARLIG:
AARON TESCHNER
LAYOUT@UTROPIA.NO

FOTOREDAKTØR:
THOMAS BUIKEMA
FJERTOFT
FOTO@UTROPIA.NO

SPORTSREDAKTØR:
SYLWIA SMIGIEL
SPORT@UTROPIA.NO

ØKONOMI- OG
ANNONSEANSVARLIG
NATALIA MAZUR
ANNONSE@UTROPIA.NO

NETTREDAKTØR:
CAMERON THOMPSON
CAMERON@UTROPIA.NO

TRYKK:
NR1 TRYKK TROMSØ

BESØKSADRESSE:
UNIVERSITETET I TROMSØ
TEORIFAGBYGGET 2 - 2.138
TELEFON: 77 62 09 60
WEB: WWW.UTROPIA.NO
E-POST: REDAKTOR@
UTROPIA.NO

POSTADRESSE:
UTROPIA - STUDENTAVISA I
TROMSØ
UNIVERSITETET I TROMSØ/
HOVEDGÅRDEN
9037 TROMSØ

Oversikt

Nyheter

side 4

6 på universitetet - Why did you come to Tromsø? side 04
Tromsø-Pad side 06
Bør studenter vaksinere seg mot svineinfluensa? side 07
Flyskolen får akkreditering side 08
Samfunnsspalte side 09
Nierradakti side 09

Meninger

side 10

Så du klovn på enhjulssykkelen side 10
Two is a number of perfect democracy side 10
Nyttårsforsetter i språkåret side 11
Rights of homosexuals side 12
Hvor går tierne til SAIH? side 13
La asylbarna bli side 13
Hei kompis? side 14
Forpestet julefeiring side 15

Sport

side 16

Mørketidsløpet side 16
Mørketidsløpet - intervju side 17
Hitch Hiking in the North side 18
Surfing i Norge side 19

Kultur

side 20

Nordlysfestivalen side 20
Kultur News side 21
TIFF 2013 side 22
Musikk
Konserter side 25
Metal Page side 27
CD reviews side 28
Film
VT spalten side 29
Filmanmeldelse side 29
Kunst
Kunst anmeldelser side 30
Kunst på Campus side 30
Teater
Teateranmeldelse side 32
Bokanmeldelse side 33
Spillanmeldelse side 33

Underholdning

side 34

Kjemi side 34
Mat side 34
Kulturredaktøren anbefaler side 34
Humor side 35

Bildespesial: Siste kvelden på Tiff

Vår fotograf dro ut på byen for å sjekke stemningen siste dagen av tiff. Her er noen bilder fra avslutningen.

ALLE BILDER: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT:

Utropiafor

35 år siden

1978:

Utopia skriver om "kapitalistiske krise som rammet også studentene". Studentlån økte ikke, mens husleie økte på 17%.

10 år siden

2003:

Teorigagbygget blir klart til innflytting ved årsskiftet 2013/2014, informerer Utopia.

6 på universitetet — why did you come to Tromsø?

We have chased down 6 international students who came to Tromsø just now, in the middle of our dark, cold and snowy winter. We asked them what their motivation to come up here was:

Renee, The Netherlands

I came here because it's so completely different from the Netherlands in so many ways. The nature is amazing, there's so much snow and the climate is so unique. Another reason was the fact that the university offers many courses I really wanted to take.

Liv, the United Kingdom

I came here because it was the most exotic place out of the ones I could have chosen. I like snowy winters, and I was sure there would be a lot of snow here — and, so far, I am not disappointed! I like skiing so it's perfect for me. The nature surrounding Tromsø is phenomenal as well, and it contributed to me deciding to come here.

Sandra, Germany

I came to Tromsø because I always wanted to live in Scandinavia for a while (or maybe a bit longer, we'll see...). All the snow, the darkness, the mountains and forests are just way more appealing to me than roasting under the Sun somewhere in the desert. Not to mention the Northern Lights, oh my God, it was one of my biggest dreams in life to ever see them! Also, I had this mental image of drinking a cup of tea while there's a blizzard outside... That's what makes the whole experience really special for me!

Pawel, Poland

I study English, and had heard that Norwegian were good at it, and they really are. It was just a perfect place for me, with a good English department, amazing nature, and, above all, the Northern Lights! They really are something special, something everyone should experience at least once in their lifetime. I had also hoped to make some new international friends, and I met some fantastic people here. I'm sure it will be an unforgettable experience

Abigail, the United Kingdom

As an arts student, I concentrate in my work on community survival in art, and Tromsø with its harsh natural conditions is a perfect place to experience this phenomenon first-handedly. I am also very interested in light in art, and the light here (or, so far, the lack of it) is something unique and special, something that had always driven me here — the unique angles of the Sun, the Northern Lights, the polar night, the polar day... Everything seems to be special here.

Nick, the Netherlands

If you can go abroad for your study, you should always grab that chance. Why did I choose Tromsø? I came to Tromsø because I've never been to Norway, the nature is beautiful, the people are kind and the university has an good expertise on arctic biology.

VERDENSTEATRET

K I N O

RUST OG BEIN

En av årets aller beste filmer.
Bergens Avisen

Et moderne og tøft samtidsdrama.
Aftenposten

Ein oppsiktsvekkjande, intens, original og
innhaldsrik film Klassekampen

Se www.verdensteatret.no
for hele månedens program.
Følg oss på Facebook!

MELD DEG
INN I TEKNA
OG BLI

MASTER of the FUTURE

Tekna

MELD DEG INN PÅ TEKNA.NO/FUTURE

ET MASTERSTUDIUM KREVER AT DU TAR ET HELHETLIG ANSVAR FOR UTDANNINGEN DIN. **SKAFF DEG INNSIKT** I BRANSJER SOM ER AKTUELLE FOR DEG ALLEREDE NÅ. **FÅ ET SOLID** FAGLIG NETTVERK UNDER STUDIENE. **LÆR DEG** Å SETTE OPP EN GOD **CV. SKRIV JOBBSØKNADER** SOM VEKKER INTERESSE. **BENYTT DEG AV VIRKELIG GODE** **MEDLEMSFORDELER**, SLIK SOM **GRATIS FORSIKRING** I GJENSIDIGE. **SOM MEDLEM I TEKNA** FÅR DU ALT **DETTE OG MER**, SLIK AT DU I VIDESTE FORSTAND BLIR **MASTER OF THE FUTURE.**

Tekna er foreningen for deg som har eller planlegger en mastergrad innen teknisk-naturvitenskapelige fag

Å være gründere i Tromsø

FOTO: THOMAS BUIKEMA FJERTOFT

Joachim Jamtvedt Børresen og Jon A. Haug er studenter ved Uit og utgivere av den nye T-Pad, best kjent som Tromsø pad.

FRANCESCO POGLIANO

Til og med før Tromsø pad kom ut ble det en stor og intens diskusjon på nettet om alt som hadde å gjøre med tablettene og de to studentene. Navnet, kvaliteten, designet og prisen var noe de alle snakket om. Men hvordan startet det hele?

T-Pad eventyret

Før T-Pad eventyret startet holdt Børresen på med PC service, og Haug på med IKT produkter.

—Vi har alltid hatt en drøm om å jobbe med IT, sier de to gründerne.

Idéen om T-padden kom i 2011 ved en Media og Kommunikasjonsforelesning. Tanker rundt teknologi ble drøftet, og det var da ideen om å skape et nettbrett festet seg i hodet til Haug. I oktober samme år reiste han til Hong Kong og Kina. Her ble det gjort avtaler med deres nåværende fabrikk om utvikling og produksjon av nettbrett. I begynnelsen av 2012 startet de to studentene et samarbeid og felles utvikling av nettbrett.

—Siden den gang har drømmen vokst til en realitet, forteller Haug.

I dag holder Insentivia, selskapet bak Tromsø pad, en stø kurs med 6-7 ansatte og frivillige.

Navnet

Det har blitt påpekt på nettet og NRK at navnet ligner kanskje litt for mye på Apples iPad.

—Vi hadde aldri tenkt på det før NRK spurte oss det. Det har aldri vært en intensjon å etterligne en konkurrent. T-Pad er også en forkortelse for Tromsø Pad. Vi jobber nå med nye navn til et helt nytt Brett og vi gleder oss til å lansere dette, sier Haug.

Design

Anonyme kritikere har diskutert rundt nettbrettets design, men i motsetning til dem har Børresen og Haug en annen forklaring:

—Vi har ikke bare skrevet ned hva slags komponenter vi ville ha i nettbrettet og deretter sendte en mail til fabrikk i Kina. Det er dessverre ikke så lett. Vi begynte helt tilbake i 2011 med

svært enkle prototyper, og vi måtte jobbe hardt for å komme hit hvor vi er nå. Vi legger hardt arbeid i utviklingen av våre produkter for å skape produkter som brukere av nettbrett virkelig vil ha.

Design Thinking

Nettbrettene våre ble utviklet gjennom bruken av metoden Design Thinking, som har blitt kjent i Tromsø av universitetslektoren Federico Lozano ved Universitetet i Tromsø. Design Thinking er en metode som går ut på empati. Man prøver å finne ut hva kundene vil ha gjennom samarbeid med kunden; Man lager prototyper, lar nettbrett-brukere utforske de, motta feedback og forbedre produktet. Så lages en ny prototype som går gjennom samme prosess. Dette er en kostbar, men verdifull prosess, som pågår helt frem til produktet er godkjent av brukerne. Etter dette blir det produsert og lansert på markedet.

Når gründerne blir spurt om hva som kan gjøre forskjellen mellom dem og den stadige konkurransen fra større firmaer, har de gode argumenter:

—Akkurat denne metoden, flere tilkoblingsmuligheter, lagringskapasitet på fra 68GB til 80GB via Micro SD minnekort og USB minnepenn er viktige styrker. Samt at brettene i tillegg til WiFi og 3G kan brukes med internett/nettverkskabel gjennom USB adapter, dette er perfekt på studenthybelen i Tromsø. Vi har også Brett med Dual Core prosessorer som scorer over 12000 i benchmark.

—Og vi er den eneste norske nettbrettprodusenten, sier Joachim som synes dette er veldig kult.

Kritikk

—Kritikk er sunt, det hjelper oss til å bli bedre og bedre, sier Haug, men vi observerte faktisk i en periode etter mediadebuten på NRK at en liten gruppe, særlig 3-4 anonyme personer, spammet vår facebookside. De klaget på kvaliteten på produktene våre, men dette var før vi hadde solgt et eneste eksemplar. Kritikken kom fra mennesker som ikke hadde prøvd produktene våre. De hetset også våre kunder og linket gjentatte ganger til konkurrerende nettsider. Dette aksepterte vi selvfølgelig

ikke, og fjernet noen brukere og noen av deres innlegg fra facebook siden vår.

Det har også skjedd at flere innlegg på produktets Facebookside ble slettet og at det har vært umulig å skrive noe som helst for en stund. I følge anonyme brukere på et nettforum var det sensur av legitime, men ukomfortable spørsmål. De to studentene forsvarer seg ved å si at de innleggene som ble slettet hadde brutt en eller flere av de tre enkle reglene som vises på deres facebook side, blant annet den som sier at det er forbudt å poste link til konkurrenter. Facebooksiden var lukket for innlegg i en kort periode, men har vært åpen for innlegg siden 24. november.

Design og fremtid

—Det utvendige designet på T-Pad-serien har frem til nå vært et privat fabrikkdesign. Nå har vi derimot begynt en ny og spennende prosess med 3D modellering. Prototyping og nyproduksjon vil pågå gjennom året. Dette vil gi oss et 100 % unikt design, og våre kunder et utrolig kult produkt. Dette er en stor drøm for oss! Avslutter de to unge gründerne.

Bør studenter vaksinere seg mot svineinfluensa?

UiT-professor belyser temaet svininfluensa og deler sin kunnskap om både vaksinen og sykdommen.

THEA VINGE,
THEAVINGE@LIVE.NO

Studenter er i kontakt med utrolig mengde personer hver eneste dag.

—Studenter er i prime-området når det gjelder kontakt, og influensa er jo noe som smitter ved kontakt, så dere studenter vil være de som oftest er i kontakt med mulig smitte under en epidemisk situasjon, sier professor i medisinsk mikrobiologi, Ørjan Olsvik.

—Men derfra til å trekke at studenter er en risikogruppe, det vil jeg ikke. Generelt sett har unge mennesker et veldig godt immunsystem og de er veldig aktive, så de er ikke noen risikogruppe selv om de har kontakt med masse mennesker, fortsetter Olsvik.

Vaksinering er viktig

Vaksiner er et viktig hjelpemiddel mot sykdom, og har bidratt til utryddelse av mange sykdommer i Norge, blant annet tuberkulose og polio.

—Ved hjelp av vaksiner holdes mange sykdommer unna befolkningen. Det optimale er å ha en vaksinedekning på 80-90 %. Når et virus skal finne seg en ny person å gå videre med og personen er vaksinert, så stopper det der. Derfor ønsker vi en høy vaksinedekning mot alle sykdommer, forklarer Olsvik.

Hysteri i 2009?

Da svineinfluensa-epidemien inntok Norge i 2009, herjet det både frykt og hysteri blant befolkningen. Vanligvis er eldre over 60 år blant risikogrupperne for å dø av influensa, men ikke denne gangen.

—Vi hadde viruset på besøk i 1958 da det var kjent som Hongkongsyka. De som fikk dette på den tida ble da immune, så de som var over 60 år i 2009 klarte seg helt fint. Man trodde at de var en risikogruppe fordi blant de som dør av en vanlig influensaepidemi er vanligvis 80 % over 60 år. Men

disse var nå så godt beskyttet at de hadde en naturlig motstandskraft mot viruset, og kun 20 % av de som døde av svineinfluensa i 2009 var over 60 år.

Olsvik forklarer at dette gjorde at det så ut som om svineinfluensaen var mer prevalent enn vanlig hos andre grupper, selv om prevalensen hos de andre gruppene faktisk var normal.

—I 2009-epidemien var det 32 personer som døde, av disse hadde 30 eller 31 stykker allerede en alvorlig, dødelig sykdom. Den rammet også noen veldig friske mennesker, en del ble behandlet, og en del klarte seg. Dessuten var det ikke mer enn rundt 160 stykker i Norge som ble innlagt på sykehus for behandling. Det var ikke verre, selv om det kanskje ble fremstilt verre.

Vaksinerings konsekvenser

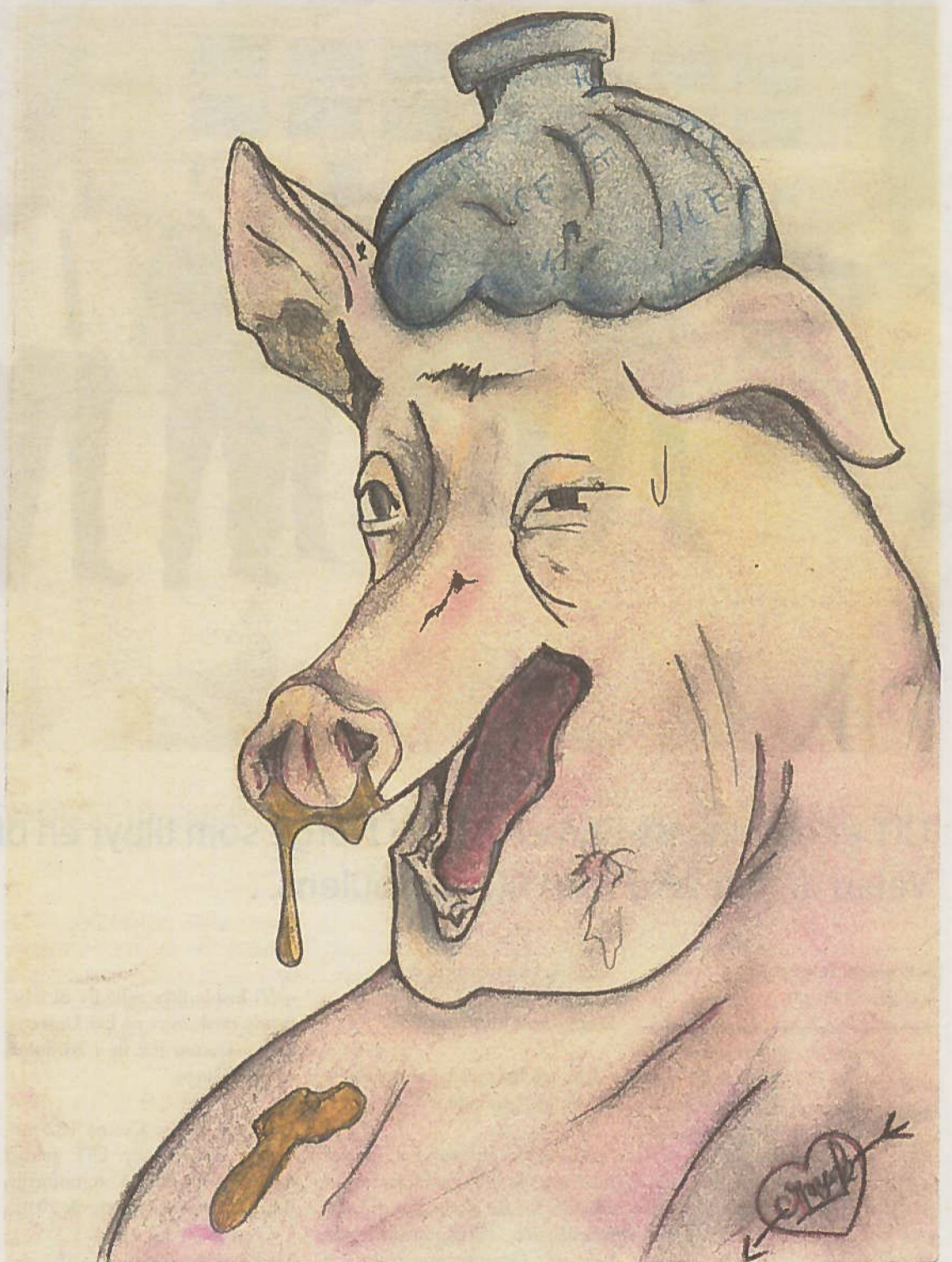
Svineinfluensa-vaksinen i 2009 var så lite utprøvd at produsenten ikke ville ta ansvaret hvis det skjedde noe, så dette ansvaret ble pålagt den norske stat. Konsekvensene av å ta i bruk nye vaksiner og vaksiner som ikke er godt nok testet kan være store.

—En soldat døde av svineinfluensa i en militærleir. Som følge av dette besluttet USA i full fart å vaksinere 40 millioner mennesker, hvorav 50 stykker døde og 500 ble ødelagt for livet. I nyere tid har vi jo hatt tilfeller av narkolepsi som følge av vaksinen, både i Norge og i andre europeiske land, sier Olsvik.

—Det er alltid et lite problem ved å vaksinere, men det skal man ikke bruke som en stor faktor, fordi effekten av vaksinasjon er så stor og så god. Vaksiner er bra, vaksiner er godt, udiskutabelt, understreker Olsvik.

Så det fins ingen ekte grunner som ikke er basert på medias massehysteri for å la være å vaksinere seg?

—Nei. Hvis man ikke ønsker å få en sykdom som det er mulig å vaksinere seg mot, så burde man la seg vaksinere. Men vi må ikke la hyste

ILLUSTRASJON: NATALIA MAZUR

All vaksinering er frivillig, det finnes ingen tvang, og det må ikke lages noe skyldkompleks om at vi må la oss vaksinere, sier Ørjan Olsvik professor i medisinsk mikrobiologi.

ri og sånne ting gå til hodet. Man må huske på at det jo faktisk bare er cirka 10 % av helsearbeidere i Norge som har latt seg vaksinere.

Vil du oppfordre studenter til å vaksinere seg mot svineinfluensa?

—Jeg synes det er lurt å være vak-

sinert mot de tingene som er, og så synes jeg studenter har en dårlig helsedekning. For hvis dere blir syke og mister et semester går jo studielånet deres, dere har ikke samme helseforsikring og dere får ikke syketrygd som andre. Jeg synes egentlig studentene er veldig dårlig stilt i forhold til andre samfunnsgrupper når de blir syke, så det å prøve å beskytte seg mot sykdom er lurt. Men for all del, ikke sitt hjemme på hybelen og vær redd for å møte folk; dra ut, fest og ha det gøy, og mest av alt; gå på forelesninger og les mye!

—Vaksiner generelt sett er veldig bra. Uten poliovaksinen hadde hele vårt statsbudsjett gått til å holde barn og voksne i live. Men når det gjelder influensa er det mer en individuell sak om man ønsker det eller ikke. All vaksinering er frivillig, det finnes ingen tvang, og det må ikke lages noe skyldkompleks om at vi må la oss vaksinere, sier Olsvik.

det eller ikke. All vaksinering er frivillig, det finnes ingen tvang, og det må ikke lages noe skyldkompleks om at vi må la oss vaksinere, sier Olsvik.

all del, ikke sitt hjemme på hybelen og vær redd for å møte folk; dra ut, fest og ha det gøy, og mest av alt; gå på forelesninger og les mye!

—Vaksiner generelt sett er veldig bra. Uten poliovaksinen hadde hele vårt statsbudsjett gått til å holde barn og voksne i live. Men når det gjelder influensa er det mer en individuell sak om man ønsker det eller ikke. All vaksinering er frivillig, det finnes ingen tvang, og det må ikke lages noe skyldkompleks om at vi må la oss vaksinere, sier Olsvik.

Flygerutdanning ved UiT

FOTO: PER NESS

UiT er det eneste universitetet i Norge som tilbyr en offentlig finansiert flygerutdanning. Veien dit har ikke vært uten turbulens. .

ALEXANDRA TENEBROSO
ALEX@UTROPIA.NO

Luftfartslinjen har gjennomgått en del hindringer siden oppstart. Hva skjedde?

Studieleder for Luftfartsfaget, Håvard Mjøen, stilte opp for å opplyse om flygerlinjen med dets utfordringer og forløp:

—Kort oppsummert har det vært flere mindre momenter som har skapt utfordring for vår flygerutdanning. Vi var ikke helt forberedt på hvor mye arbeid dette programmet kom til å kreve, fra vår side.

Luftfartsfaget fikk første statsbevilgning i 2008, med påfølgende to studentkull. Det var imidlertid inntakstopp i 2009: det bevilgede beløpet strakk ikke til for en voksende studieretning. Trenden snudde kort etter da luftfartsfaget

plutselig fikk mer penger.

Mange små hindringer

—Det tok lang tid å få ting på stell. Mjøen utdyper videre:

—Vi hadde en gammel søknad med mye innhold som måtte utarbeides før det skulle inn til Luftfartstilsynet. Tilbakemelding tok lang tid. Organisasjonsstrukturen krevde utarbeiding. Du kan si at vi jobbet med feil mal, gammel mal som ikke lenger passet inn.

I tillegg til dette, nevner Mjøen andre typer utfordringer, i form av frafall:

—Skolesjefen forlot jobben grunnet en annen stilling, som selvsagt påvirker strukturen og utdanningsretningen. Ansettelse har tatt mye tid.

Heller ikke selve luftfartøy var å finne ved UiT da linjen startet opp:

—Vi hadde ikke egne fly til å begynne med, men nå har Universitetet i Tromsø fire fly i Bardufoss med UiT-logo.

Foreløpig er det Cessna 182-modeller, enmotorsfly. UiT jobber med anskaffelse av tomotorsfly, som de håper å få innen vår 2014.

Med Sveriges hjelp

Til å begynne med hadde ikke UiT egne fly eller flysimulator, som førte til at vi ba Søta Bror om hjelp:

—Vi har et samarbeid med Sverige som vi i utgangspunktet har lyst til å beholde. De har god kompetanse innenfor utdanning av flygere på universitetsnivå.

Mjøen forklarer at de første to kull gikk gjennom sin utdanning i Sverige, dersom luftfartøyene var der.

—Det er fortsatt tre kull som tar

deler av utdanningen sin i Sverige for å forsikre en kontinuitet i utdanningen.

Hvorfor Tromsø har en fordel

Universitetet i Tromsø er et arktisk universitet, som betyr at flere studieretninger ved UiT er unike og funker kun på UiT. Den arktiske tilhørigheten og spesialiseringen innen arktiske klimaforhold har også noe å si for flygerutdanningen.

—Det hadde ikke vært det samme å ha luftfartsfaget i Stavanger, for eksempel. Klimaet og værforholdene er annerledes. Her oppe er det spesielle vindforhold, fjell, vær, mørke. Dette forbereder våre flygere til å fly i slike forhold.

Dagens utfordringer

—Hva er deres utfordringer nå, hvis det er noen?

Håvard Mjøen gir uttrykk for at de største utfordringene tilhører fortiden:

—Jeg vil ikke si at vi har store utfordringer, men vi har alltid noe å jobbe med. For øyeblikket er det som sagt innkjøp av fly og flysimulator, samt våre lokaler på Bardufoss.

Mjøen refererer til luftfartsfagets vekst, noe som etter hvert vil kreve større lokaler både for personell og luftfartøy. Det er snakk om kontorplass, hybler og hangarplass.

—I tillegg har vi lyst å utvide studietilbudet til en mastergrad, som altså blir en ren akademisk grad på luftfartslinjen, tilføyer Mjøen om fremtiden til UiTs unike flygerutdanning.

En slik utdanning ved Universitetet i Tromsø gir en bachelorgrad — noe som private flygerutdanninger ikke kan tilby per i dag.

Nierradakti

Februar: Tid for Sálašcup!

Sigrid Agnethe Hansen

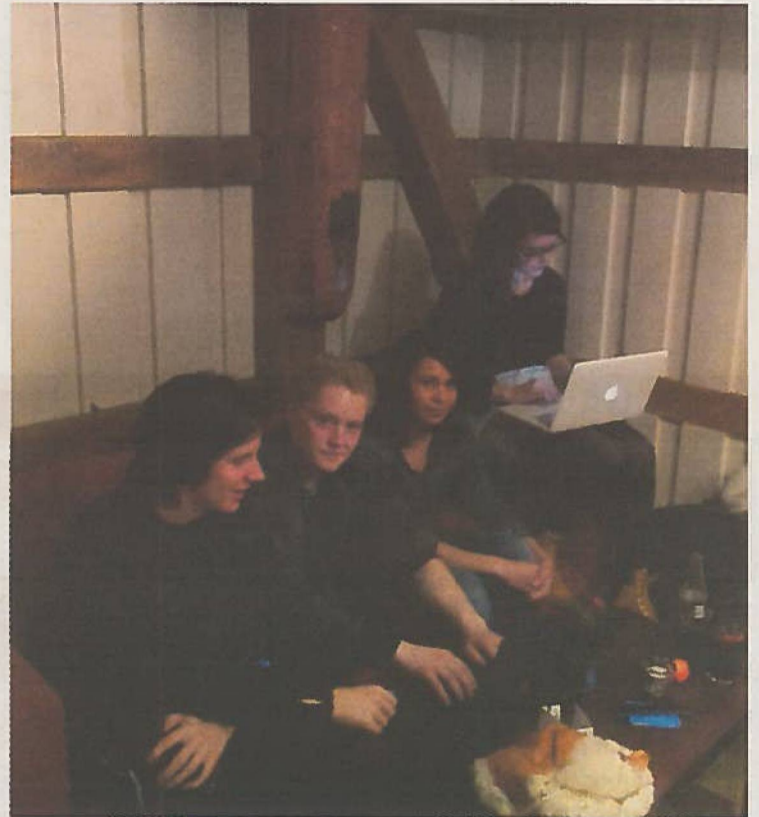
Ei studentforening skal forsøke å arrangere så mykje spennande og forskjellig ho berre kan, tenker eg. Det finst trass alt veldig mange ulike ting ein kan arrangere, så her må ein velje i eit hav i mulegheiter: Konsert? Fest? Konferanse? Medlemsmøte? Fotballturnering? Lista er uendeleg. Så langt i studieåret 2012/2013, har vi i Samisk studentforening arrangert årsmøte, konsert med påfølgjande fest, julebord med fest i tillegg til medlemskveldar ein

gong i månaden på Bazinga innerst i universitetet si kantine (for anleiinga omdøpt til «Saminga!»). No er vi inne i eit nytt år og eit nytt semester, og det betyr nye mulegheiter for arrangørane i studentforeninga. Kva skal vi så finne på i år?

Svaret kan vi røpe her: Fotballcup! Fotballturnering! Stikkorda er idrettshall, fotball, varme vafler, eingongsgafler, kjekke samer, flotte damer – ja, Sálašcup skal bli ei herleg hending, både for idrettsinteresserte, fotballspelarar og dei som berre vil gla-

ne på (det vere seg spelet eller spelarane), dei som er sjukt glade i kioskvafler og dei som vil ta seg ein fest. Høyrast dette ut som noko for deg og venane dine? Turneringa er open både for jenter og gutar frå Sápmi, Norge og andre land, så har du ein steike bra høgrefot eller kjenner nokre andre som har det, er det ingenting å vente på: Det er berre å bli med!

Litt praktisk info: Sálašcup pågår frå 1. - 3. februar i Breivikahallen. Kwart lag har fem spelarar, og det vil vere både dame- og herreklasser. Lag-

SSSR PLANLEGGER FOTBALLCUP 1.-3. FEBRUAR FOTO: JON PETTER SCHEIE ANTI

avgift 1000 kroner per lag. Vinnarlaga blir premiert! For påmelding og meir informasjon, finn SSSR si side på Facebook eller send ein mail til

samiskstudent@gmail.com.

Finn fram leggeskyttarane, finn på eit lagrop og kom til Breivikhallen!

Studentsamfunnet Spalten

Cantus Cordis – hjertets sang

Styret i Cantus Cordis

Iet land langt borte, langt fra teorifagkantinas trygge vegger, jusstudentenes klakkende hæler og den umiskjennelige duften av Bodega-vaffelen, der finner du MH-bygget. Dette stolte murbygget, fylt med skiglade og makrell i tomatelskende medisinstudenter, halv nakne og værkåte fysistudenter og lekke "soon

to be" sykepleiere, så langt øyet kan se. For et herlig sted! Dette er også hjemmebanen for et av Universitetet i Tromsøs flotteste under: kvinnekoret Cantus Cordis.

Koret ble grunnlagt i 1996, og har holdt fanen høyt hevet siden da. Det er et kvinnekor kun for medisin- og tannlegestudenter i Tromsø, det er tross alt viktig å skille hveten fra klinten. Vi holder leir på MH-bygget og syns i grunn dette er greit siden vi slipper unødvendig sosial

omgang med ikke-medisin og ikke-tannlegestudenter. Dette gir oss akkurat nok rom til å skinne i vår egen glans.

Ingen er så travle som oss studentene på MH-bygget, men en dag i uka, onsdag, setter vi av timene mellom 16.30-18.30 for vakker sang og hyggelig samvær. De heldige som måtte befinne seg på plan 8 i dette tidsrommet kan overvære vår magi i form av et englekor uten sidestykke. Vår toner vil lette

FOTO: Styret

dine sorger, fyll ditt hjerte med glede og stive dine brystvorter til glasskjærende perler.

Vi ønsker alle interesserte hjertelig velkommen, så

lenge du er medisin- eller tannlegestudent, jente, pen, populær, har kule klær, leser 15 timer om dagen, trener 9 ganger i uka og har minst én kjæreste som likner på Johnny Depp, vell og merke.

Den Norske Kirke

Studentprestene
University Chaplains

Tor Stranda
tor.stranda@uit.no
91342023

<http://uit.no/studentprest>

Leif Bremer
leif.bremer@uit.no
97007193

Kronikk

Så du klovnene på enhjulssykkelen?

MAXIMILLIAN HANSEN

Har du noen gang vært "i din egen verden" og gått rett forbi noen du kjenner som vinker til deg? Eller kanskje du har vært på vei til et sted i full fart og på tilbaketuren blitt overrasket over ting du ikke så på vei dit? Du kan trygt senke skuldrene, du er ikke alene. Fenomenet kalles oppmerksomhetsblindhet og er et etablert funn innenfor oppmerksomhetsforskning. I hovedsak dreier det seg om at man ser noe i full åpenhet, men legger likevel ikke merke til det. Det man ser er som regel ikke forventet, men likevel tydelig synlig.

Oppmerksomhetsblindhet skjer oftere enn folk er klar over og ofte i dagligdagse situasjoner der man har et delt fokus. I denne teksten skal vi se nærmere på en studie som tar for seg en situasjon de fleste er kjent med, snakking i mobiltelefon mens man går et sted. Studien er gjort av Hyman

et al (2009) og deres hypotese var at denne enkle kombinasjonen av to dagligdagse aktiviteter mange er godt trent og kjent med, kunne fremkalle uoppmerksomhetsblindhet.

Eksperimentet ble gjort på Western Washington universitetets Red Square. Red Square er en stor åpen firkantet plass på over 5000 kvadratmeter som krysses av store mengder studenter hver dag. Folk krysser primært diagonalt over plassen og skaper en gangvei som er ca 114 meter lang. Til eksperimentet ble det plassert observatører i par på begynnelsen og slutten av denne ruten. De kategoriserte fire forskjellige grupper individer de skulle observere; individer som gikk alene og snakket i mobiltelefon, individer som gikk alene og hørte på musikk, individer som gikk alene uten å snakke i mobiltelefon eller høre på musikk og individer som gikk i par og snakket sammen.

Forskerne valgte så å plassere en

klovn på en enhjulssykkel halvveis, litt på siden av ruten folk gikk. Klovnene hadde på seg klær i livlige farger som gul og lille, store klovnesko og en knall rød nese. Med slike merkbare klær i tillegg til bevegelsen fra å være på enhjulssykkelen, vil nok de

fleste være enige i at han var et ganske iøynefallende objekt langs gangruten. Klovnene ble også viktig for hvordan folk krysset plassen, siden han var nært gangruten og bevegde seg i retning som kunne ta ham mot fotgjengerne.

Eksperimentet ble så utført ved at observatørene på den ene siden av plassen bestemte hvilket individ som skulle holdes øye med og observatørene på den andre siden tok kontakt når individet hadde krysset plassen. Observatørene som tok kontakt spurte så om individene ønsket å svare på to spørsmål. Hvis de sa ja, ble de først spurt et generelt spørsmål om de hadde lagt merke til noe uvanlig når de krysset Red Square. De som sa ja, ble bedt om å

spesifisere hva de hadde sett. Hvis de ikke nevnte noe om klovnene, ble de spurt direkte om de hadde sett klovnene på enhjulssykkelen.

Over de fire kategoriene ble til sammen 151 personer intervjuet. På det første spørsmålet var individer som snakket i mobiltelefon den minst sannsynlige gruppen til å frivillig si at de hadde sett klovnene. Når individene ble spurt direkte om de hadde sett klovnene, var også mobilbrukerne den minst sannsynlige gruppen til å ha sett klovnene. Bare 25% av mobilbrukerne

hadde sett klovnene og mange av dem som ikke hadde sett klovnene snudde seg rundt på det tidspunktet for å se hva de hadde gått glipp av. I kontrast til det la over halvparten av alle individene i de andre gruppene merke til klovnene (51% alene uten mobil/musikk, 61% alene med musikk og 71% to individer i et par).

Resultatene gir to viktige implikasjoner. En enkel aktivitet som

de fleste er godt innøvd med, å gå, kan fremkalle uoppmerksomhetsblindhet når den blir kombinert med snakking i mobiltelefon. Dette blir interessant når man vurderer hvilke andre sammenhenger folk snakker i mobiltelefon i, der kanskje bilkjøring vil være verdt å ofre en tanke. De fleste vil antageligvis bedømme å gå som en enklere oppgave enn å kjøre bil, så hvis uoppmerksomhetsblindhet kan skje ved simpel gange kan konsekvensene av å kombinere snakking i mobiltelefon og kjøring av bil potensielt bli alvorlige.

Den andre og kanskje mer urovekkende implikasjonen, er at folk som erfarer uoppmerksomhetsblindhet ikke er klar over det selv. I denne studien ble individene generelt overrasket over at de ikke hadde sett klovnene når de snudde seg for å se etter ham. Uheldigvis kan dette bety at folk som erfarer uoppmerksomhetsblindhet, for eksempel i trafikk, er uvitende til det er for sent.

Leserinnlegg

Do you wonder why TWO is the number of perfect democracy?

ALEXANDER JI KARLSEN

Wonder not much longer. How about we Norwegians implement it? This is my gift to socialist parties of this nation. By example then; Two Random citizens are se-

lected to meet and match opinion. Each can suggest someone she or he thinks should be TopDog ("ToppHund" is put forward as new title for national leader). No more digression; each puts forward one candidate (it can be any other citizen found to be suitable). If these two citizens can argue and decide on

one candidate they submit one vote to that candidate. If they cannot agree, they submit zero vote. The process is repeated for all citizens, in randomized pairs of two.

Sure it is unwieldy, but it is also perfectly fair. One week can be set aside to be Voting Week in Norway. And why not in seventh

months? Seven is Sacred Number in Jewish mythos. And thus we honour the Norse Jew who first suggested Scandinavian well fare state ..

This is my gift to the Norwegian Labour Party. To fill the rooms of the Norwegian House with Meaning, so to speak.

And, vryde læser, you might be ahead here. And know the politics will not implement. Not because it is unwieldy. But because; if citizens can debate any other citizen as leader that will mean the end, more or less, of political parties, and their little face-stabbing hierarchies.

kommentar

Nyttårsforsetter i språkåret

THEA VINGE

Folkens, hva skal vi bruke 2013 til? Hva med å gi hverandre mange komplimenter, gå på noen flere restauranter, vise mer engasjement og tegne flere abonnement? Men i språkåret 2013 kan vi ikke gjøre det uten å kunne stave det. Disse ordene staves feil så ofte at det heller har blitt regelen enn unntaket, så derfor kan det første

forsettet for året være å lese det man har skrevet en ekstra gang for å forsikre seg om at man har formen inne.

Fornorskning av engelske ord er et hverdagsfenomen som muligens skyldes at teknologien utviklet seg og globaliseringen skjedde så raskt at språket ikke klarte å henge med. Aircondition, skateboard, snowboard, facebook og mail er noen av de vanligste og mest brukte fornors-

skede ordene. Som det rike språket norsk jo er, synes jeg kanskje at det andre forsettet kan være å prøve å finne nye gode, norske ord for engelske låneord. Jeg foreslår at vi bytter ut aircondition med luftventilering eller kuldepumpe, men du som leser dette har sikkert noen enda bedre og mer kreative forslag! Studenter er fremtidens nåtid, og passer derfor superbare som ambassadører for et godt, norsk språk.

Et tredje forsett kan være å repetere norske grammatikkregler, om enn ikke veldig viktig så er det viktig nok om du spør meg. Både når det gjelder bokmål og nynorsk kan det være en fin ting å være bevisst på skriftspråket sitt. De yngre generasjonene omfavner og påvirkes av "data"-språket mer enn aldri før, noe som ikke nødvendigvis er en dårlig ting, men dette gjør det muligens ekstra viktig at vi som

vokste opp med mindre påvirkning av facebook og sms-språk har et stødig og presist skriftspråk.

Jeg ønsker alle en flott feiring av språkåret; ett år lang markering av at det er 200 år siden nynorskforkjemperen Ivar Aasen ble født. Selv skal jeg feire det med å laste ned Ivar Aasen-appen til mobilen samt holde meg oppdatert på www.spraakaret.no!

kommentar

Nytt år — nye problemer

PIOTR MAZUR

Inoen land er homofiles rettigheter noe som er opplagt, de er en del av hverdagen. Ingen stiller noen spørsmål om dem lenger, og ingen sier at å være homofil er galt eller unaturlig. I andre land, er veien til like rettigheter for homofiler fortsatt lang. I noen land er det nesten umulig å forestille seg at homofiles rettigheter blir implementert.

I begynnelsen av 2013 fikk vi blandete nyheter for de homofile over hele verden fra ulike samfunn. For et par dager siden holdt Barack Obama en tale. Han sa at folkets reise er ikke fullført for homofile får like rettigheter. Obama er allerede kjent som en aktiv støttespiller for homofiles rettigheter, og han kan beskrives som en politiker med en svært

vest-europeisk tilnærming til mange problemer, innen eksempelvis helsetjenester og menneskerettigheter. Som en nobelprisvinner forstår han at homofiles rettigheter er menneskerettigheter, akkurat som Hillary Clinton sa. I sin tale fortsetter Obama: "Vår reise er ikke fullført før våre homofile brødre og søstre blir behandlet som alle andre under loven - for hvis vi er virkelig skapt like, da sikkert den kjærligheten vi forpliktet seg til hverandre må være lik også." En annen fin ting i Obamas tale var at han hadde valgt en cubansk-amerikansk poet som er homofil, ved å proklamere et dikt på av ham i sin innsettelse denne måneden.

Også i Amerika, i sin siste tale på Golden Globes galla, har Jodie Foster innrømmet at hun også var homofil. Det var første gang hun snakket om det offentlig. Mange

sier det var en av de mest rørende taler i historien til Golden Globes, og det er virkelig verdt å se, så hvis du ikke har sett det enda, gjør det nå. Reaksjonen til talen var fantastisk, med mange aktører og kjendiser som gratulerte Jodie Foster hennes tapperhet. Det var et virkelig rørende øyeblikk som viste at noe er i endring i USA, og at det begynner å bli OK å være homofil i dette landet.

Men ikke alle nyheter i verden er positive vedrørende homofiles rettigheter. En innledende avstemming i det russiske parlamentet senere denne måneden kan føre til at man kan få bøter opp til \$16.000 for å spre det de kaller "homoseksuell propaganda" over hele Russland. The Associated Press rapporterer at offentlige handlinger som fremmer eller feirer homofiles rettigheter kan bli klassifisert som propa-

ganda. Kreml er under press fra Den russiske ortodokse kirken, som forbyr "propaganda for sodomi, lesbiske, biseksualitet og transgenderism", som består av "massemedier og offentlige arrangementer som godkjenner homoseksualitet som normal oppførsel". Det betyr ganske enkelt at ingen vil være i stand til å innrømme offentlig at de er homofil. Å være homofil vil ikke bli straffet, men å innrømme at du er vil. Det er et virkelig stort skritt bakover i Europa, og er helt uforståelig. Verden går fremover, men Russland ser ut til å være stille, med en regjering fast i fortiden.

Homofile kan være redd i land som Russland. Men selv i land som tenker på å gjøre homofile ekteskap lovlig, er hverdagshomofobi fortsatt et stort problem. I London er det en gjeng av unge muslimer, som kaller seg "mus-

limsk patrolje". Det er trolig mange flere, ikke bare muslimer, men de har blitt berømte fordi de publiserer sine videoer på nettet. I dem forteller de kvinner til å dekke seg opp, forteller ikke-muslimer å komme ut av deres "muslimsk område", og deres nye mål nå er homofile. De kaller dem homser midt på dagen, og forteller dem at de er "skitne" og har ingen rett å være i "det muslimske området".

Det er veldig trist å se at til tross for noen regjeringers innsats i hverdagen, er homofobi fortsatt sterkt tilstede. Men det er enda verre å se noen regjeringer - særlig den russiske - oppmuntre til homofobi. La oss håpe dette året vil bringe et gjennombrudd i homofiles rettigheter, og som Obama sa, vil bringe likestilling til verden. For ingenting burde stå i veien for ekte kjærlighet!

UTROPIA

www.utropia.no // Studentavisa i Tromsø

FOR YOUR CONSIDERATION

ZERO
DARK
THIRTY

Liker du å se filmer før alle andre?

Under tittelen Smugtitt presenterer studentavisa Utropia og Verdensteatret Kino en rykende fersk kinofilm, som om et par dager, uker eller måneder vil få kinopremiere i Norge.

I februar gir Utropia deg muligheten til å se den nye storfilmene av Oscar-vinneren Kathryn Bigelow.

Zero Dark Thirty forteller om jakten på Osama bin Laden.

Hele aksjonen ble fullstendig hemmeligholdt. Selv om noen av detaljevne ble offentliggjort finnes det fortsatt mange ubesvarte spørsmål, spesielt er CIA-sin rolle i operasjonen et mysterium.

Historien fortelles for den første gang på storskjerm i Bigelows nye film Zero Dark Thirty.

Leserinnlegg

La barna bli

KRIS AMUNDSEN

Lørdag 12. januar var det nasjonal markering for de lengeværende asylbarna i Norge. Totalt var det demonstrasjoner i 22 byer rundt omkring i landet. Her i byen gikk 700 personer i fakkeltog for å vise støtte til de 544 asylbarna som har vært i Norge i mer enn tre år. Over 100 av disse er født i landet. De som tilsluttet seg til markeringen stilte seg bak krav til Regjeringen og Stortinget om: - Strakstiltak og en ny forskrift som klart slår fast at barns beste skal gå foran innvandringspolitiske hensyn.

- At FNs Barnekonvensjon skal ha forrang i saker som omhandler barn i Norge - også utlendingssaker.

- At de lengeværende barna får en ny behandling av sakene sine i UDI etter ny forskrift, med vekt på deres tilknytning til Norge, og med advokatbistand.

Det har vært mye debatt i det siste om hva som skal gjøres med disse asylbarna i det siste året. Debatten begynner med barns beste og FNs Barnekonvensjon og går videre til asylpolitikk, innvandringspolitikk, problemer med integrering, muslimer, osv. Dette er problematisk. Disse er alle viktige problemstillinger,

og vi har stor behov for en debatt om dem. Men i sammenheng med de lengeværende asylbarna er ikke riktige steder for den debatten.

Norsk asyl- og innvandringspolitikk er komplisert, men løsningen på problemet trenger ikke å være det. Det enkleste og mest rettferdige som kan gjøres er å la barna bli. Dette er jo klart enklest men hvorfor er det mest rettferdig? Fordi Norge har skapt dette problem selv. Ved å ha et altfor komplisert byråkrati, dårlig politikk og lite vilje til å fikse problemet, har staten gjort det mulig at barn kan bli født i dette landet og "returnert" til et annet land etter å ha bodd her hele livet.

Nå nærmer vi oss valg. I Klassekampen forrige uke var en artikkel med overskrift at Arbeiderpartiet "Kan tape på å la barna bli". Denne byråkratiske tragedie har utviklet seg til et politisk spill. Men dette er ikke et spill mellom Jens, Erna og Siv, det er barn sin fremtid, barn som altfor lenge ikke har hatt noen fremtid å tenke på fordi de lever i konstant usikkerhet.

Problemet har nå vart så lenge at det er et tegn på dårlig ledelse og stor mangel på demokratiske rettigheter. Asylbarnas fremtid burde ikke handle om politiske verdier, men norske verdier. Kampen for

asylbarna handler ikke om en rettferdig og streng asylopolitikk, det handler om medmenneskelighet og solidaritet med folk som har havnet i en situasjon som burde aldri vært mulig. Er det ikke en helt grunnleggende verdi i samfunnet vårt at vi skal ta vare på de svakeste blant oss? Men isteden er det svakheter i statens institusjoner og i Regjeringen som går utover de svakeste i samfunnet, nemlig papirløse barn. Det er på tide at denne debatt blir ferdig, at staten tar ansvar for feil i regelverket og at politikerne tenker på asylbarnas fremtid istedenfor sin egen.

Leserinnlegg

Hvor går tierne?

En del av semesteravgiften man betaler går til SAIH. Studentene burde vite hvor pengene deres går. Derfor bestemmer Utopia å trykke leserinnlegget vi fikk fra Jonas S. Mathisen

JONAS S. MATHISEN

Et nytt semester er i gang, og semesteravgiften skal igjen betales. I år, som ved tidligere år, har studenter ved landets universiteter mulighet til å gi 30 kr til SAIH som en del av semesteravgiften. Men hva brukes egentlig disse tierne til?

SAIH (Studentenes og Akademikernes Internasjonale Hjelpesfond) sprang ut av den norske studentbevegelsen for snart 50 år siden og nyter stor legitimitet i både Norge og sine samarbeidsland. SAIH er en organisasjon drevet av studenter og akademikere gjennom partnerorganisasjoner som Norsk Studentunion, Studentenes Landsforbund og International Students' Union, og handler først og fremst om solidaritet fra student til student, og om retten og muligheten til utdanning.

Ved hjelp av semester-tierne startet vi i fjor en storstilt kampanje, hvor vi ba om at Norge må sørge for at studenter som har blitt utvist fra sitt lærested på bakgrunn av sitt engasjement for demokrati og menneskeretter, kan få fullføre utdanningen sin her i Norge.

Mange syntes dette forslaget virket litt vel ambisiøst. Men også tidligere har SAIH fått til mye på hjemmebane. For få år siden kjempet SAIH for at høyere læresteder i Norge skulle slutte seg til Scholars at Risk-nettverket. I etterkant av SAIHs kampanje høsten 2008 sluttet alle universitetene, og en rekke høyskoler, seg til organisasjonen. Som en konsekvens er det i år tre truede akademikere som har trygge, midlertidige arbeidsplasser ved norske universiteter.

Også i år ser vår nyeste kampanje ut til å bære frukter. I august 2012 tok Tine Skrei Grande i Venstre initiativ overfor statsråd Grete Faremo for å opprette en prøveordning, hvor utviste studenter skal få fullføre utdanningen sin i Norge. Like etter inkluderte både Sosialistisk Venstreparti og Høyre forslaget i sine nye partiprogrammer.

Dette året har allerede vært ganske innholdsrik. Tidligere i måneden diskuterte Stortinget SAIH og Norsk studentorganisasjons forslag om en ordning for forfulgte studenter, og Kveldsnytt dekket saken

Like før jul lanserte vi også "RADI-AID: Africa for Norway" med en egen musikkvideo og nettside. Bakgrunnen for kampanjen var at SAIH, i likhet med mange andre, så seg lei av en ensidig ne-

gativ og svartmalende omtale av land i Afrika. I stedet ville vi snu problematikken på hodet og vise hvordan dette kunne gjøres på en lignende måte om Norge. RADI-AID er en liksom-innsamlingsvideo, der hippe, moderne sørafrikanere synger om kalde Norge og oppfordrer afrikanere til å samle inn radiatorer til forfrosne nordmenn. Budskapet gikk verden rundt - videoen fikk på kort tid over 2 millioner treff på Youtube, og ble omtalt i en rekke nasjonale og internasjonale medier.

Så, hva er planen for 2013, og hvor går tierne dine i år?

Forhåpentligvis kan vi starte opp nye bistandssamarbeid med ungdoms- og studentorganisasjoner i Colombia. Colombia har vært preget av borgerkrig i mange år, og er et av de landene i verden med flest internt fordrevne men-

nesker. Samtidig er situasjonen for studenter og akademikere som prøver å endre situasjonen til noe bedre, svært vanskelig.

Vi kommer også til å fortsette å jobbe opp mot Utenriksdepartementet for å opprette en ordning for politisk utviste studenter. Videre skal vi starte en ny kampanje høsten 2013 med tematikken «tilgang til utdanning». Vi vil følge opp Radi-Aid, og skal fortsette med utfordrende og nytenkende informasjonskampanjer.

Våre lokallag på Høgskoler og Universiteter vil holde flere kreative stunts og spennende arrangementer, og vi håper selvfølgelig at enda flere studenter ser hvor givende det er å engasjere seg, og at enda flere blir med i SAIH i det som ser ut til å bli et veldig spennende år.

meninger

Hei, Kompis?

IDA BING, ALLMENN LITTERATURVITENSKAP, ARSSTUDIUM

Ahoppe ut i det ukjente havet av potensielle venner kan ofte være litt skummelt. Spesielt hvis du ikke har sjekka temperaturen på vannet enda.

Hva er stabilitet i hverdagen? Å trakte kaffe om morgnen, løpe andpusten til en full 20-buss eller synke ned i den samme, røde stolen på biblioteket? Er det stabile tilhørigheten hver og en har til sin egen hverdag? Altså, at vi hører hjemme i vår egen tilværelse, i vårt egen univers, hvor alle fiktive aspekter er sortert vekk og bort, og ingenting føles fremmed? Det er lettere sagt enn gjort. Man kan finne mange feil hvis man først begynner å lete. Jeg ser på den prosessen litt på samme måte som når du holder øynene dine åpne foran blitsen – synet kommer gradvis tilbake etter at gule flekker har okkupert synsfeltet, og fotografen

legger fra seg apparatet. Så ser du kanskje personen foran deg på en helt ny måte, og du legger merke til øyenvippen hennes som gynger på kinnbenet.

Vi sitter samlet i en stue et sted vest for Akerselva i Oslo. Vi skåler med lunkne pils – noen hadde visst glemt kjøleskapet. Ingenting ved denne sekvensen og samhandlingene mellom oss virker vaklende. Gulvet vi sitter på er stabilt, blikkende vi sender hverandre er innstilt på å treffe motstanderens sjøgrønne iriser, og bevegelsene er håndfaste. Vår lille gruppe har – i fullstendig enighet – samlet seg med en kollektiv oppfatning av å skåle og utveksle tillitsord. Jeg snakker her om mine nærmeste venner. Og i slike øyeblikk føles mitt univers så stabilt som overhodet mulig. Det føles reelt og ekte; i disse minuttene finnes det ikke elementer jeg tviler på, eller deler jeg ville ha forandret på. Alt er forankret i en stabil selvoppfatning av egen tilværelse. Noe som for all del burde være den generelle eksis-

tensfølelsen i min egen hverdag. Hvordan kom jeg dit?

Noen ganger er du vaklende. Du ønsker svært sjeldent selv å ta initiativet til en slik tilstand, men forholdene rundt – de som trer fram fra sidelinjen og inn i ditt eget eksistensielle univers – lager voldsom sjø for hele seilassen. Et enestående eksempel er kontakten med nye mennesker. Det er alltid farlig, for faren for å virke prekær, usikker, eller en tilstand som på en eller annen måte vil ha en negativ innvirkning på ditt nye, potensielle vennskap, er absolutt tilstede. Vi vil vel alle framstå som rake, sikre skikkelser i møtet med andre mennesker? Og hva så, når du blir tvunget til å ta et initiativ for å komme i kontakt med andre? Hva skjer når ditt stabile univers blir utfordret av andre individer? Du glemmer at de står på lik linje med deg selv.

Å være student, ofte i en ny by, fører til en konstant påvirkning fra mennesker rundt deg. Jeg vil

hevde meg sikker i min sak når jeg sier at venner sørger for stabilitet i egen hverdag. Jeg mener bestemt av venner er hjelpende, lyttende og kreative individer, som sammen med meg skal gjøre mitt univers til et bra sted å bevege seg i. De skal, ved hjelp av din egen påvirkning, gjøre verden til et bedre sted å boltre seg i. Men viktigst av alt; de skal lære deg noe. Helst hver dag. Vis deg ting du ikke visste fra før, og få fram aspekter ved deg selv som du ikke visste eksisterte. Så, med fare for å begrave det hele i en tilstand full av klisjeer, skal du ta initiativet til nye vennskap, og vite at den andre halvparten mest sannsynlig har det på samme måte. Du skal tre inn i en relasjon og håpe at ønsket om enighet og stabilitet kommer i oppfyllelse.

En enkel samtale kan lede til noe fortryllende. Ved å blåse magi i ord som ellers har en bastant og ofte platonisk betydning, kan du skape en stødig og god relasjon til et annet menneske. Du får ikke noe ut av det uten å prøve. Sikkert feile,

men da har du i alle fall prøvd – en moralsk holdning som kan legges til grunn for de fleste handlinger. Vi skal vise vårt indre gjennom det ytre, og dermed se hvilke uttrykk vi avsetter i andres blikk. På den måten kan man oppnå en sammensmelting av to personers første møte med hverandre, og forhåpentligvis få noe ut av det hele. "Skal vi ta en kaffe i kantina?", eller; "Skal vi ta følge til bussen?" Noe sånt. Vær for all del kreativ, og kutt ut small-talken. Det finnes hundre andre spørsmål du burde ha øverst på din prioriteringsliste når det gjelder å få fram en god samtale. Hvis du er helt lost kan du alltid pugge et par av RR sine dilemma – de slår alltid an.

(Til jente:)

"Hvis du fikk valget mellom å ha en penis, eller ikke ha en vagina i det hele tatt, hva ville du valgt?"

(Til gutt:)

"Hvis du fikk valget mellom å ha en vagina, eller ikke ha en penis i det hele tatt, hva ville du valgt?"

meninger

Forpestet julefeiring

IDA BING, ALLMENN LITTERATURVITENSKAP, ARSSTUDIUM

Juleferie. Du er ferdig med eksamen, og uansett om du naila den eller ikke, er det vanvittig digg å være ferdig. Du stepper ut av eksamenslokalet på Åsgård og gli-ser ekstremt til gamle hjemmet der inne, omringet av en eksplosjon av rosa, gule, blå og hvite ark. De begynner å steppe – de tramper med stakkene sine til en synkron takt alle blir enige om, eksamenspapirene former seg i ulike kreasjoner og blir til rosa, hvite, blå og gule duer, og de snurrer gåstolene sine fem ganger rundt seg selv. Dine medstudenter begynner å synge i kanon og danner par på to og to som danser swing mellom pul-tene. Plutselig kommer sola fram – et lyserødt lys skjærer over him-melen, mens hele eksamenslokalet vinker deg farvel i en oase av sang, dans og musikk. Du er med i ver-dens beste musikal, der du – glad som en lerce – trasker nedover til bussen og ser deg tilbake over skulderen på det røde eksamenslokalet, som er i ferd med å sprengre av glede og tramping fra de gale eksamensvaktene. Så setter du deg på bussen og våkner ikke opp før du ligger i sengen hjemme, hos mamma og pappa, i et hus du ikke var klar over hvor mye du hadde savnet.

Så er det juletid. Denne tiden av året hvor vi alle skal være glade, gå i fred og forsoning med hver- andre, og ringe julen inn. Med alt det måtte innebære. Alle har fått fri, og det hersker en felles enig- het om at jula er til for å kose seg og slappe av med familie og kjære. Lol. Jeg mener – jeg tror ikke på at prosjektet "slappe av i jula" er gjennomførbart for stort mer enn 10 % av Norges befolk- ning. Min elskede mor tilhører de resterende 90 prosentene. Da- maskdukene skal vaskes, strekkes, brettes og strykes. Sølvtoyet, som vi aldri bruker, skal pusses. Dette er det ofte jeg som må gjøre, i og med at min mor er opptatt med 53 andre gjøremål – 36 av dem bare på kjøkkenet. Sølvpuks lukter så vondt, det er som en vellagret

promp fra en eldre herremann blir sluppet ut i stua i det jeg åp- ner flasken. Villeste. Så blir jeg en fantastisk effektiv pusser også da, fingrene jobber mekanisk over de små sølvskjeene. Ida Bing pusser sølvtoyt med orkan i kastene, som vi ville sagt i min familie. Mamma ber pappa kjøpe et juletre fem-seks ganger før han endelig kommer hjem med et, det lukter ribbefett og surkål til og med oppe på ba- det, jeg finner innpakningspapir og gavelapper på de merkeligste steder. Pappa fyrer i peisen fordi det liksom er så julete, og vi sit- ter alle og knekker nøtter, fordi det er noe man skal gjøre når det er jul. Koselig med peis. Tre nøtter til Askepott. Jeg gikk meg over sjø og land, der møtte jeg en gammel mann, han prompa og han sang. Pang! Så skjer det utenkelige.

Katastrofen inntreffer tre dager før julaften. Hele familien Glum er samlet på juleverksted hos min tante. Ribbekjøttet er lagt i vann, vi skåler med gløgg, og Jan Wær- ner synger nasalt og engleaktig i bakgrunnen. Ingen kan med sik- kerhet si hvem som er kilden til katastrofen, men den underlig- gende tanken om hvem som er synderen må være min lille fetter, som under kortskrivningen forlater bordet for å "gulpe litt", som han så pent forklarer det selv. Han er syv. Jeg våkner klokken fire samme natt av at jeg må spy. I trappa på vei ned til badet møter jeg min mor. Morgenen etter høres lumske lyder fra badet, men de er mørkere enn en kvinnes, så jeg antar at det er min far. Jeg har rett. Tre av fem ligger nede for telling, og det bare to dager før jul. Krise i heimen. Min søster blir tilkalt og ankom- mer det forpestede huset med intet mindre enn seks liter med cola. Vi spyr og jamrer oss. Jeg har til og med en bøtte på rommet. Ja, jeg trenger ikke å gå i detaljer, men det er jævlig ille. Min far må til pers bare få timer etter magen hans har roet seg. Noen må jo lage rødkål! Jeg er overrasket over at min egen kropp i det hele tatt klarer å innta så mye væske, som jeg nå ufrivillig kvitter meg med. Kroppen er en underlig maskin.

Heldigvis stagger magen seg til

julaften. Lille julaften fikk jeg ikke med meg, jeg lå bare lent over bø- ta mens jeg hørte på Lørdagsrådet, for å forsikre meg om at det finnes mennesker med større problemer enn meg sjøl her i verden. Mam- ma dirigerte fra sofaen, og mine to søstre pyntet til jul. Til tross for en laber stemning dagen før våknet vi alle opp på julaften morgen med et lite håp om at resten av dagen kunne forløpe som foregående år. Litt bleke og utmattede karret vi oss til kirken, som vi gjør hvert år, og hørte på "O Helga Nat". I løpet av den timelange gudstje- nesten fikk jeg imidlertid en svært positiv opplevelse, kanskje ekstra sterk med tanke på de miserable døgnene vi alle hadde hatt, i form av kirkens organist. Han klina til med en selvkomponert remix av "Glade Jul, Hellige Jul" som jeg aldri har hørt maken til: Fra organis- tens hvite mac og høytaleranlegg strømmet det ut en kul bear, mens han selv freestylet heftig på orge- let og presenterte en knall versjon av kirkepublikummets kjære jule- sang. Jeg skjønte for alvor at det ville bli jul i år også da jeg tok meg selv, og min egen far, i å headbange ut av kirkedørene og ned til bilen.

Jeg takker min fetter jeg, eller hvem det nå var, for å ha spredd sine bakterier i julestria. Vi fikk sluppet av. Tid til å tenke. Tid til å bry oss om hverandre. Kanskje var min mor ikke helt fornøyd – gulvene var ikke vasket, rødkålen var skå- ret opp i for tykke skiver, og jule- treet hadde innslag av både rød og blå julepynt. Men det gjorde ikke noe. Vi var alle glade og fornøyde når vi, julaften kveld, satt og pir- ket i potetene. Min søster var den eneste som drakk vin til maten, og pakkene var vi ferdige med klokka åtte. Resten av kvelden ble brukt til å knekke en nøtt eller to, mens vi satt og spilte "Quiz Battle" med hverandre alle fem. Herlig O Lon- don, en så rolig jul hadde vi aldri opplevd før, tror jeg. Også fikk vi en tvungen slankekur, som min far så godt presiserte, og kunne innta resten av julematen og alkoholen med god samvittighet i romjula. Jeg gikk ned fem kilo, ble drita av to pils og hadde ikke matlyst på tre dager – spiste bare Twist.

TEGNING: JULILA HAGERUP

Se nordlyset og fullfør Halvmaraton med et smil

OPPVARMING FØR LØPET.

Truls Tiller

FOTO: TRULS TILLER

Dagen før konkurransen møttes deltakerene for en pastafest hvor hovedtemaet selvfølgelig var løping.

INTERVJUET AV SYLWIA SMIGIEL
SPORT@UTROPIA.NO

Julian Gonzalez, USA

Jeg kommer fra Dallas i Texas og har aldri vært så langt nord som til polarstrekken. Jeg kom til Norge fordi jeg ønsket å se nordlyset, og min følgesvenn ville ta bilder. Da han søkte på internett etter informasjon om nordlyset etter vår ankomst i Norge, kom han tilfeldigvis over at det arrangeres halvmaraton i Tromsø. Jeg bestemte meg raskt for å ta del i løpet. Det er en ekstraordinær opplevelse for meg å løpe i Tromsø, så langt hjemmefra. Norden og denne byen er så vakker. Jeg tror det eneste som hadde gjort løpet mer fantastisk, hadde vært å sett nordlyset under selve løpet.

Løpet i Tromsø blir mitt syvende halvmaraton, og jeg fullførte mitt første maraton i oktober. Jeg løper konsekvent for

JULIAN GONZALEZ

FOTO: SYLWIA SMIGIEL

JAMES LEAVERS

FOTO: SYLWIA SMIGIEL

HELEN HUNTER

FOTO: SYLWIA SMIGIEL

Thanksgiving Day (høsttakkefesten). Jeg har som mål å løpe halvmaratonen på to timer, men tror nok at det vil ta nærmere to og en halv time. Inntil nå har jeg løpt i varme, regn, og under normale forhold, men dette er første gang jeg løper på snø. Dette gjør det vanskelig å forberede seg. Min strategi for løpet er å bruke tykke klær, isbrodder, og en langsom start. Dersom det viser seg å gå bedre enn forventet, skal jeg øke tempoet etterhvert... Forhåpentligvis fullfører jeg halvmaratonet med et smil! Hvis jeg kommer tilbake til Tromsø en gang i fremtiden, så skal jeg selvfølgelig få med

James Leavers, Storbritannia

Jeg har løpt i fire-fem år nå og har deltatt i mange konkurranser, men jeg har aldri løpt under slike forhold som i Norge. Det blir spennende å løpe på snø! Det kommer til å bli en helt ny opplevelse, og jeg har forberedt meg med varme klær og isbrodder. Mitt mål er å fullføre på en god tid og holde meg skadefri. Jeg forventer ikke at dette blir mitt beste resultat noensinne, på grunn av føret, men ønsker å fullføre og bare nyte opplevelsen av å løpe på et sted som dette.

Helen Hunter, Storbritannia.

Jeg har løpt totalt i ca. ti år, hvor fem av disse har gått med til svangerskap og fødsler. Samlet sett kan man si at jeg har løpt ca. fem år. Før jeg ble mamma, deltok jeg i forskjellige maraton, og maratonløping er virkelig en stor utfordring. Jeg løper fordi jeg ønsker å gjøre noe godt for meg selv, og det er ingen andre ting som gir en så sterk frihetsfølelse som løping. Fra det øyeblikket jeg går gjennom inngangsdøren og begynner å løpe, føler jeg bare fred og ro. Dette er en veldig god grunn for løpe. Halvmaraton er en god distanse for meg og passer meg godt.

Tromsø er et vakkert sted som er

verdt å besøke. Jeg har bare vært her noen dager og jeg er veldig fornøyd med byen og forholdene. Dette blir første gang jeg løper i snøen, og har som mange andre kjøpt isbrodder. Hvis jeg fullfører på to timer, kommer jeg til å være veldig fornøyd, men hvis jeg kommer inn på to timer og ti minutter skal jeg ikke klage. Noe særlig lengre enn to timers løping tror jeg ikke jeg vil klare, det kommer nok til å bli kaldt. Jeg må innrømme at jeg har gått så mye rundt i byen i dag at føttene mine har begynt gjøre vondt. Kanskje dette ikke var det smarteste å gjøre. Men jeg ser veldig frem til å løpe sammen med andre løpeentusiaster i morgen.

Snø? Kulde? Jeg løper uansett!

STARTSKUDET

FOTO: TRULS TILLER

For tiende gang møttes løpere fra forskjellige deler av verden i Tromsø for å løpe 21 kilometer og 97 meter.

SYLWIA SMIGIEL
SPORT@UTROPIA.NO

Femte januar klokka 15.00 lyste fyrverkeriet over himmelen og signaliserte starten på løpet. Arrangørene hadde god grunn til å glede seg, Polar Night Halfmarathon har blitt et svært populært arrangement og har hatt en god økning i antall deltakere siden det startet opp i 2004. Det var 136 personer påmeldt til det første løpet – 53 til halvmaraton. Årets arrangement hadde 916 påmeldte, der 106 ikke startet av ulike årsaker, og 810 løpere gjennomførte løpet. Av de påmeldte var det 317 personer som løp halvmaraton, Mørketidsmila – 447, SATS Mørketidstrim – 152.

Folk fra mange land

Løpere fra 29 nasjoner var påmeldt til årets løp. De fleste

løperne var norske – hele 718 deltagere. De utenlandske deltakerne var fordelt slik: Storbritannia – 63 personer, Tyskland – 31, Sverige – 19, og fra Sveits – 12. Man kunne også finne folk fra USA, Frankrike, Polen, Italia, Tyrkia, Venezuela, Canada, Hellas, India, Sør-Afrika, Australia, og Island med flere.

—Det er mange grunner til at så mange utenlandske løpere kommer til Tromsø for å oppleve vårt vinterløp. Ideen bak løpet er å skape en motsetning til sommerens Midnight Sun Marathon hvor man løper midt om natten i sollys/midnattsol, mens man på vinteren løper midt på dagen i mørke og på snø/is. Opplevelsen blir spesiell når vi i tillegg har levende lys langs hele løypa og Storgata er pyntet med julelys. Mange turister og internasjonale studenter ønsker å oppleve det arktiske lyset, og håper selvfølgelig å se nordlyset når de er i Tromsø – sier Nils I. Haetta, leder for Polar Night Half Marathon og Midnight Sun Marathon.

Tre ny løpperekorder

Det er ikke spesielt lett å løpe om vinteren. Utenlandske deltakere løper ofte for første gang i så lav temperatur og snø. Utfordringen med å løpe om vinteren er å vurdere underlaget rett, og tørre løpe fort. Det kan være til dels glatt i deler av løypa og vanskelig få samme fraspark som om sommeren, da underlaget er mye fastere. – Været kan jo bli en utfordring på vinteren. Nå har vi vært heldige gjennom de første 10 årene, men det kan jo fort bli snøstorm og det vil bli utfordrende for både deltakere og oss som arrangører. Heldigvis er de fleste forberedt på at de løper i arktiske strøk og forventer at det skal være litt ekstremt, sier Haetta.

Været var ikke dårlig i år og det ble satt tre løppe-

rekorder. På 10 km. satt begge vinnerene i dame- og herreklassene ny løpperekord. I tillegg satte vinneren for herrer, Martin Kjäll-Ohlsson, ny rekord på halvmaraton med tiden 1:12:59. Andreplassen gikk til Eirik Dagssønn, og tredjeplas-

sen til Ronny Jakobsen, begge fra Norge. Beste halvmaratonløper blant damene var Mari Brox fra Norge med tiden 01:27:27. Andreplass gikk til Hilde Aders fra Norge, og tredje plass til Maria Nordfjell fra Sverige.

MEDALJEN

FOTO: SYLWIA SMIGIEL

Hitch-Hiking in the North part V

THE MUSEUM IN A SMALL PLACE LIKE RISØYHAMN IS ONLY OPEN BY SPECIAL REQUEST DURING THE WINTER.

FOTO: LINNEA NORDSTRÖM

After dedicating four editions of our hitch-hiking specials to how to stay alive while on the road, our latest installment will instead cover the different ways one can actually spend one's spare time while assuming the role of the beloved free-wheeling hobo.

LIONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Be a Sober Hobo

Better get it straight from the very beginning. As a homeless hitch-hiker, you won't be able to find as much time for partying and socializing as you may be used to. In the best of cases, you have a tent pitched some distance from the town/village/hamlet/wasteland you're currently visiting, and this means that you will have to act responsibly if you want to keep enjoying your ride.

This means in short that the consumption of alcoholic beverages in large quantities should be avoided. While getting a taste of the local beer is most certainly fine, you don't want to end up late in the evening wasted, having to make a couple of kilometers through the woods before

reaching your base camp. A hike through unknown lands demands that you be in an at least decent (if not good) physical condition; therefore, avoid doing stupid and potentially harmful things in general.

The Tourist Information

The first mandatory step when reaching any decently-seized settlement is the Tourist Information Office. Generally situated quite centrally, it is the best place to gather precious information like where to find grocery stores, the way out of town as well as all the other places we'll discuss later on. In addition, the Tourist Information is where you will be able to find maps of the settlement which are priceless artifacts. If the office is closed, for whatever reason, try maybe the local town hall or, even better...

The Library

One of the best places to rest and chill while on tour is probably the Public Library. More or less every village of at least a couple thousands will be blessed with such an institution. While there, you can catch up on the news, and get to know the weather through local and not-so-local newspapers, grab a comic and generally let off some steam. Library workers are also notorious for being rather patient so if you have any questions, it won't hurt asking there.

The Museum

As with the Library, virtually every decently-sized settlement will have some kind of museum within its borders. Most municipal museums are also free and while the quality of their content can vary greatly, all of them have something to offer. If no museum is available, or it is closed, just

going out for a stroll might lead you to age-old blocks and other heritage-deserving views like a crooked town hall, an imposing church or some enigmatic statue. Who knows what's around the corner?

The Second-Hand Shop

Another prized location while on the road is the local second-hand store. Packed with more or less uninteresting things, a random market can turn into a more than decent supplier of souvenir items of any kind. It's also the place you'd want to visit in case you urgently need some item of equipment like a belt, a backpack or even a pair of shoes in order to complete your trip.

The Great Wild Open

In some cases, like when staying in relatively microscopic towns, your best bet for spend-

ing your time in an agreeable way might just be a hike up into the hills or a stroll in the woods. Thanks to the limited extent of human settlement in Northern-FennoScandinavia, you'll never be far away from some heart-stopping natural spot that will make the tale of your voyage an even more enthralling one. If you choose the path of the woods, be sure to always take your knives with you and be sure to be able to return to your camp on time and always be extra careful. Again, don't do anything stupid, like trying to hunt reindeer on the edge of a facedown cliff. Those damn beasts are too fast in any case...

Hoping that this issue gave you some ideas on how to intelligently spend your time on the road, we will meet again in two weeks for the last part of our series which will this time give you specific destinations and places of interest around here.

Vilt og vått

FOTO: © KRISTIN FOLSAND OLSEN WWW.FOLSLAND.NO

Eirik Bremer er ein av dei som likar seg godt langs den norske kysten, primært i Lofoten.

ANITA FINNE
ANITA_FINNE@HOTMAIL.COM

Eirik Bremer er frå Narvik, men har jobba på folkehøgskulen i Lofoten i 2 år og kjenner plassen godt. Det er ikkje noko tvil om hans begeistring for dei norske forholda.

Tøffe forhold

Surfing i Noreg kan vere veldig kaldt, så det å hoppe uti berre iført surfeshorts, er ikkje alltid nokon god idé:

—Den beste perioden for gode bølger er i hovudsak på hausten, herfrå kryp temperaturen ned mot blåe tal, difor er det greitt med ei tjukk våtdrakt. Har du planar om å surfe seinhaust og vinter kan det verta naudsynt med 6mm tjukk drakt. Hette, sko og hanskar er obligatorisk. På sumaren når sola skin, kan ein klare seg med 5mm drakt, utan sko og hanskar. Bruk solhatt i staden.

Dei norske forholda kan vere utfordrande sjølv for ein hardbarka nordlending:

—Klima, avstandar, bølgeforhold og dagslys kan vere ein prøvelse når det gjeld surfing i Nord-Noreg. Flo og fjøreforholdet på ein surfeplass har mykje å sei, og under mørketida kan ein ikkje vente på dei rette forholda. Ein lærar å ta det ein får.

På opptur

Sjølv om Noreg ikkje er eit land som har utmerka seg noko særleg internasjonalt, er dette noko som har auka med åra:

—Eg har fleire gongar møtt utanlandske surfarar som har kome til Noreg og Nord-Noreg for å teste bølgjene på Unstad i Lofoten. Alt frå spanjolar til svenskar. Diverse surfemagasin ifrå England kjem for å ta bilete og surfefilmproduksjon har også delar ifrå surfing i Lofoten i filmene sine. Det er stas.

Entusiasmen rundt surfsporten er på opptur her i landet, noko Bremer opplever som svært positiv:

—Etterkvart som surfing har vorte meir populær i Noreg har folk søkt mot kysten i nærrområda for å finne bølger. Morosamt at nye stader vert oppdaga i Noreg. Plassar som Flakstad og Laukvik kan by på snadder dei dagane bølgjene vert for store på Unstad.

Noko særlege

På gode dagar kan Noreg samanliknast med kjente surfestader som strendene i til dømes Portugal, og i tillegg bidra med noko ekstra:

—Ingen stader eg har vore til no byr på finare omgjevnader enn Noreg. Har ikkje reist så mykje, men spør meg igjen om 10 år og eg svarar garantert det same. Hovudproblemet med Noreg er nok at dei det ikkje er like mange av dei gode dagane. Ein kan til tider oppleve å måtte slite for gleden, men gevinsten er stor!

Noko informasjon om norske bølger

Ein treng ikkje reise til Hawaii eller Bali for å finne gode surfebølger. Noreg har fleire kjende surfestader, som Jæren i Rogaland, Stad i Sogn og Fjordane og Lofoten i Nordland. Sjølv om vasstemperaturen ikkje akkurat er den same som i dei sørlegare landa, er det andre kvalitetar som veg opp for dette.

Surfcamp

Sjølv om det er mange stader i Noreg som er bra for surfing, må ein ofte ha vore heldig å oppdaga dei sjølv, eller vere godt etablert i eit surfemiljø for å få vite om desse. Gnitne surfarar som vil ha strendene for seg sjølv, gjev ikkje vekk slik informasjon til kven som helst. Her er dei plassane i Noreg som tilbyr surfcamp, instruksjon og utleige.

Jæren SurfSchool. 30 minuttar utanfor Stavanger er det mogeleg å leige seg ein privat instruktør eller delta på surfweekend. "SurfSchool" tilbyr også oppsamlingskurs og kurs/utleige for grupper.

<http://surfschool.no>

La point Surfcamp Stad. På Stadlandet finn ein den idylliske plassen Hoddevik. Her kan ein ta kurs eller få seg ein privattime. Sengeplass og utstyr er også til utleige.

<http://www.stadsurfing.com>

Unstad Camping i Lofoten. Arrangerer surfekurs og surfcamping. Har utleige av utstyr og driv med matservice. Her kan ein også setje seg i ein oppvarma stamp etter kalde timar på brettet.

<http://www.unstadcamping.com>

TSI Surf

For deg som ikkje allereie viste det, finnes det faktisk ei TSI Surf-gruppe som arrangerer turar og som driv med utleige av surfe-utstyr. Som regel går turen til Senja eller Lofoten, men gode bølger kan ein også finne på heimearennaen Grøt fjord på Kvaløya, 35 km utanfor Tromsø.

Nordlys musikken kan høres dagen lang, ikke bare på natten

FOTO OG INTERVJU: KASIA MIKOLAJEWSKA

KASIA@UTROPIA.NO

Ulf Jensen er den femte Nordlysfestivalsjefen og har jobbet med festivalen siden begynnelse. Den er den eldste festivalen i Tromsø, og dette vil det være festivalens 26. år.

Utopia spurte ham om hva som er så spesielt med festivalen, og hva som skiller Nordlysfestivalen fra andre festivaler i Tromsø. «Dette er en kunstmusikkfestival», sier Ulf og legger til, «Vi skal ha høy kvalitet uansett hva slags sjanger vi presenterer.» Nordlysfestivalen er ikke bare for jazz og lignende sjangere. De jobber med flere sjangere og mange unge, talentfulle musikere.

Det er ikke uproblematisk å dele inn musikk sjangere for festivalen, pga. forandring over tid: «Det er noe vi er nødt til å gjøre. Over tid forandrer musikken seg, og ikke minst musikkoppfatningen til publikum.», sier Ulf Jensen. «Det blir mer og mer vanlig å blande inn stilen som var for tjue år siden, når pop og jazz hadde klassiske instrumenter som fiolin, cello. Og vice versa, ser vi ofte i dag at man bruker instrumenter som ikke hører hjemme til den klassiske oppsetningen», fortsetter han.

Årets tema er harmoni, og det gir arrangørene to forskjellige kontekster. Musikalsk harmoni er begrep fra musikken - to eller flere toner som klinger sammen, forklarer Jensen. Den andre er harmonien mellom folk, sjangere, generasjoner, over alle grenser.

Jensen sa at musikerne velges basert på bakgrunn av temaet de har og hva de gjorde i fjor. «Hvis vi leter, reiser rundt omkring på konserter og ser oss om, det er da vi får ideer. Det som har skjedd er at vi fått flere innslag fra vår region, og kvaliteten på musikken har gått opp.» Det finnes ingen nøying i Jensens øyne

DIREKTØR OG KUNSTNERISK LEDER, ULF JENSEN, ER SELV UTDANNET MUSIKKER.

når han forteller om hvor mange gode artister vi har i Nord Norge.

Festivalen prøver til å få folk fra flere plasser til å komme, for det er jo interessant å oppleve noe annet enn bare den lokale kulturen. Nordlysfestivalen skal være attraktivt til både et lokalt

og internasjonalt publikum.

Nordlysfestivalen samarbeider med Musikkonservatoriet på Universitetet i Tromsø. Det er veldig mange studenter ved Konservatoriet som opptre på festivalen, og de skal spille for eksempel på Hurtigruten eller på lunsjkonserter.

Mange av studentene er også med i andre prosjekter eller har startet sine egne, som Oh! eller Is_Beat.

Festivalen skal være på flere forskjellige scener i Tromsø, blant annet på Kulturhuset, Skansen og Rådstua Teaterhus. Det er noe som skiller denne festivalen fra

for eksempel Bukta-festivalen, som bare er på samme plass. Det er som sagt den eldste festivalen i Tromsø; Tromsø Internasjonale Film Festival (TIFF), som startet tre år senere, var faktisk resultat av et samarbeid mellom samme folk som tok initiativ til Nordlysfestivalen, sier Jensen.

FOTO OG TEKST: MAJU LINDHOLM

NEXT LIFE PÅ KURANT.

A different kind of TIFF experience was offered at Kurant on Saturday when two metal bands Reptile Master and Next Life took the stage with heavy tunes and fantasy films. You might have heard of silent movies with live music, but these two shows were more like concerts with visuals, rather than movies with music. Both bands showed that music

rises to an entirely different level when visuals and film clips are added.

Tromsø band Reptile Master played a mesmerizing show with extremely heavy doom metal, which was combined into film clips with themes of ancient Egypt, Lucifer rising, volcanos, tigers and everything else imaginable. The combination of slow, repetitive, unmelodic, and, did I mention,

INSANELY heavy music, and the imagery projected on the screen took the audience to a place that was totally out of this world.

Next Life from Tønsberg picked up the pace quite a bit after Reptile Master. Their progressive, instrumental and partly electro-influenced noise metal was definitely something you don't hear in Tromsø every day - particularly when it was played as a sound-

track for Final Fantasy VII (a video game) that was running on the screen. I'm sure all the video game nerds in the audience felt ecstatic, but even for us non-nerds the show was very impressive. The only criticism I have for both bands is that the shows could have been longer. You could have easily added an hour, or two, into these hypnotic sessions.

Looking forward to seeing both

bands in Tromsø again, very soon.

HVA: REPTILE MASTER: NEXT LIFE

HVOR: Kurant

NÅR: 20.01.2013

Deeds of Legend

Violet Road at Kulturhuset's Hovedscen, Friday the 11th of January

A little bit more than a year after their landmark Mackhallen concert, VIOLET ROAD went even bigger by filling up the Kulturhuset. Utropia was there to report.

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

"Song for Another Day", both taken from their self-titled LP.

Announced months in advance, Friday's concert was set to be Violet Road's biggest since their 2011 Mackhallen concert. This event, which catapulted the band to the top of the North-Norwegian music scene, spawned a period of restless expectation among their fans, eager for new material to be heard and a new party to be held.

By this point, everyone in the audience knew that the evening was going to be epic. Moving back onto their latest offering, Violet Road dully presented the Åge Aleksandersen produced (and country sounding) "Last Days in India". The song, a little bit more minimalistic than those previously played, made it then possible to admire the massive yet subtle sound spawned by the stage-dwellers.

Despite the fact that both events attracted a similar amount of people (with a slight advantage to the later one), the evening's overall feeling was even grander than two years ago. Kulturhuset's grandiose setting, coupled with the stage crew's thorough work, made for an even more perfect concert than before.

Entering the stage on the heels of a brashly-clad brass band, the boys of Violet Road started the concert with their new album's title track, "Peter Every and his Marching Band" to amazing results. With the whole crowd fully behind them, the band then unleashed a melodic "Crazy as Can Be", followed by the electric

This great sound, accompanied by a series of ever-greater songs, and the band's fireproof stage antics were thankfully here to stay. Song after song, the band only gained in momentum, unveiling a large array of happiness-inducing surprises. The boys, in this regard, made a god decision in drafting twelve session men and woman to confer to this live performance the crazed feeling of fervor that makes their last LP such a head-spinning one.

Sparked by choristers, string-pluckers and brass-blowers, the band seemed to evolve to an altered state of musical performance. From mesmerizing arias ("My Life Is not at Ease") to dynamic extrava-

BOTH THE STAGE AND THE FLOOR WERE FULL DURING THE VIOLET ROAD CONCERT AT KULTURHUSET.

FOTO: LINNEA NORDSTRÖM

ganzas ("Skylark"), Violet Road found just the right passage through their ever-going set. When the boys seemingly ended the concert with a bombastic rendition of "Summer of Pete", the twelve-hundred strong audience raised their voices high and called them back.

Unleashing their federative hit "Can You Hear the Morning Singing", Violet Road took their public to another level of musical performance with a surprisingly well-crafted theatrical interlude where, among other things one witnessed a Tromsø take on "Gangsta Paradise" (renamed for this occasion, "Norges Paradise"), a long expected bass solo and a duel between

the said bass and an ultimately unvanquished tuba.

The band then decided to cut the crap and pour out the straightforward cabaret-like "Apollo's Place". The song, a merry dance which ends the band's third album, could have been a great closing for a great show but the audience, had decided differently and called for "9000 Byen", Tromsø's football club song, to be played. The band was more than happy to execute the task, bringing, with the help of a choir of twelve hundred bewitched fans, the evening to its paroxysmal climax.

As the band and their aides came to the front of the stage to bow over a conquered Kulturhuset, everyone's minds were just slowly coming back to earth, having been out somewhere in the clouds together with the band for nearly two hours. Having more than successfully managed to throw the town's biggest party since their Mackhallen concert, Violet Road gave, this night, immortal memories for all those present. "Violet Road at Kulturhuset? Yes, I was there when it happened..." a couple hundred grey-haired Tromsøtes will one day recount with emotion, aware that they had the immense luck of having been part of this stuff of legend. Thumbs up, kneeling.

Move over Sgt. Pepper...

LYONEL PERABO
LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Band: Violet Road

Album: Peter Every and his Marching Band

Plateselskap: Sony/Playroom Music

Karakter: 5/6

That little quote expresses very well how I felt yesterday when I finally managed, after much mobbing and stalking, to get my hands on VIOLET ROAD's new album, "Peter Every and his Marching Band".

Don't get me wrong, my feeling wasn't that I thought that the band would disappoint us with their third release, but that after such a breakthrough as their opus eponymous there was just so much at stake. You don't get the same thrill playing poker for nothing as you do when you put your last dime, your shiny shoes and your wife in the game.

And VIOLET ROAD aren't the kind that take edgy games lightly. Even if their meteoric rise to fame might only be partially based on their stunning song-writing mojo, producing great albums is what really makes the difference between entertainers and true artists; and great

music is what makes the difference between liking a band because they just happen to be there and being truly spellbound by a heartfelt offering.

So yes, despite the band being just on the third step of their discography, one might have feared that, having managed to get that far, they could have just started producing tuned-down music and live off their fame and stage cred just like virtually every pop act you can hear on the radio, from The Rolling Stones to Metallica.

But The ROAD just aren't like that. Not yet at least. Seeing them live, talking to them, you still get the sense that they aren't the despicable rock stars that just keep playing because it's just easier to keep going than to go back to the unemployment office. No, the boys from VIOLET ROAD are just like they've always been. They do it in the name of Art, and because it's a lot of fun. How much more honest and heartfelt can you get?

On "Peter Every and his Marching Band", the band indeed oozes dedication, sincerity and insolent talent, again. Made up of 13 songs and one interlude, the album breathes surprisingly well and proposes what the ROAD does best and even a little bit more.

The now classic and flawless VIOLET ROAD signature sound is there from the very first measures of the title track. It's straightforward, yet mind-busting polymorphic pop where the innumerable instrumental and vocal lines thunderously pop up, get twisted and take you to unknown spheres while still managing to keep you hooked and get you safe and sound to the next song.

Starting to list out the number of weird instruments used by the band is even more work than usual, pure folly so I won't even start. Suffice to say that veteran studio mercenary "Rambole" Jørn Mikklebust was brought in, alongside the girls of the Bonbons, for you to understand that the album achieved a very "Cabaret" and even "Klezmer" feeling as a result.

Still, the boys haven't completely switched to the pink side of the force and still manage to pull out tear-inducing atmospheric pop hymns that stand out in comparison to the many more "rootsy", country-influenced songs that make their apparition here and there. This intricate mixture of just about everything the band is capable of give the album an intriguing feel of Gargantuan musical opulence. Like if you mixed the conquering mastery of "Sgt. Pepper's" and the primordial exultance of "Exile on Main Street".

VIOLET ROAD

PETER EVERY
AND HIS MARCHING

FOTO: PRESSE

But even beyond the music in itself, VIOLET ROAD proved in many ways to be one of the most self-conscious bands of our time. Just as the band's music is noble yet sincere, the boys managed to transcribe this rather conceptual feeling to every area of their art. The lyrics, which are, just like Kjetil confessed, rather melancholic, fit even the most bombastic tracks present on the album- an album whose art direction, if different from the ROAD's previous effort, still amazes by its coherence and style. To put an end to this self-admitted canticle in the honor of the Kingdom's greatest and most able pop act, I will quickly point out the relative shortness of some songs whose great melodies and choruses could have been repeated, if not ad eternam, at least a couple times more. I also fail to notice the "lots of heavy guitars" promised by Hal-

ard but graciously pardon the boys as the album has largely enough punch to proudly stand against any possible mischievous detractors.

So let's sum up, shall we? Great Music, Great Instrumentation, Great Ideas, Great Production, Great Lyrics and Great Spirit. Is it really necessary for me to keep going any longer? If you haven't understood by now that "Peter Every and his Marching Band" is a Masterwork and deserves to be duly acquired you're just a lost cause. The Kålfjord Minstrels have once again struck the world with their unrepentant talent and artistic sincerity. Lo and behold, as Violet Road establish their dominion over all. The kings haven't fallen and are still hungry for greatness.

Tannlege Kjærstad AS

Storgata 39, Tromsø

tlf 776 83 188

resepsjon@tannlegekjaerstad.nhn.no

Tannlege Jan Erik Kjærstad

Tannpleiere Kristin Solvang og Christina Fredheim

UTROPIA

Vi satser på film!

Har du lyst til å trykke på PLAY?

Bli frivillig!

Utropia søker alle interesserte i film.

Hver måned organiserer Utropia SMUGTITT sammen med Verdensteatret Kino.

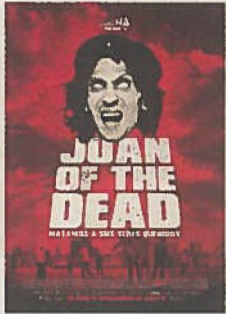
Smugtitt Verdensteatret Verdensteatret Kino

Bli med!

Arrangementet er gratis for alle studenter ved UiT.

FOKUS PÅ TIFF

Film: Juan of the dead

Karakter: 4/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**The night of the living dissidents**

Juan of the Dead takes a lot from the B-movie gems that Tarantino wouldn't be ashamed of. It also takes real-life absurdities and spices them up with cinematic absurdities. Maybe the film isn't as elegant as the movies of the above-mentioned director, but the fact that we are dealing with a Cuban zombie movie is reason alone not to miss it.

In modern day Cuba Juan and his friend Lazaro spend their time lazing around, drinking and finding easy ways to earn money. When it turns out that the city is under a zombie attack, or- as the national TV is claiming- under the attack of dissidents and American-influenced sociopaths, they decide to earn some money off it.

Juan of the Dead is very entertaining and has lots of humor. Some scenes may be a bit too fake and silly. However, the political context of the movie raises it above the level of ludicrous pastiches of horror films that seem to be so popular as of late.

Film: NO

Karakter: 4/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**Bernal says NO to Pinochet**

Set in the late 80's in Chile, NO tells a story of René Saavedra, a PR/advertisement executive. He gets to use his advertisement skills brought from the U.S. in a campaign that's supposed to end the reign of General Pinochet.

The angle the movie is exploring is fairly innovative. In movies about dictatorships one can usually find martyrs and perpetrators (or blends of both) and look at the events from their perspective. In NO the perspective of the advertisement executive opens a new world of looking at dictatorship. Was the potential used to the full though? - I'm not sure.

Another strong point of the movie is its aesthetics matching perfectly the epoch it is set in. The colors remind one of television in the 80's and the advertisements are similarly reminiscent of that era. Thus, there is no discord between the main plot and the widely quoted advertisement spots from the national plebiscite.

All in all, the movie is a valuable lesson. The Oscar-nominated film was also the second most sold-out show on Monday- the first day of the TIFF.

Film: Scarlet Road

Karakter: 4/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**An eye-opener**

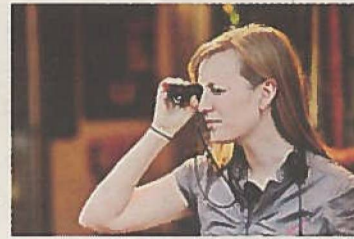
Scarlet Road is this kind of documentary, whose topic and story are so touching and vital that one overlooks other features of the movie. So, can I say that Scarlet Road was well shot? I'm not sure. I know that it has taught me a lot, made me cry and laugh a lot and it will stay with me for a long time to come.

The movie is a must see for everybody! It reveals a world of sexists who treat sex workers as objects; feminists who victimize them and penalize their clients; "normal" and "virtuous" people who use the term whore; and politicians who indulge in finding new methods of discriminating them.

The movie shows a fascinating Rachel Wotton dedicating her life to helping people in an unusual way. She is a lobbyist, a scholar and a sex worker dealing with people with all kinds of disabilities. The movie follows her in all three spheres of her life. It also shows her clients and the hardships they have to fight with. In most of the cases, Rachel's clients don't have any other chance for sexual intercourse than with a prostitute.

One of the most touching fragments is when one of Rachel's clients says that the woman makes her feel "normal". It is at this moment that we realize how important it is to feel like this.

The movie should definitely make us reconsider if by trying to protect one group of people through implementing a complete ban on prostitution, we don't make another group suffer.

Film: Stories We Tell

Karakter: 3/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**A scrapbook**

"Stories We Tell" is Sarah Polley's ("Take This Waltz") documentary debut. This time the director turns the camera on herself, or rather on her own family. She tries to tell the story of her mother, Diane Polley, by interviewing a group of relatives, friends of the family and other people from her mother's life.

The movie starts out very well. Its premise is to show the elusive nature of truth. Each person interviewed has a different story to tell, dependent on the relation she or he had with Diane and what she or he was told.

At some point one of Sarah's interviewees says he has concerns about the movie, because there are too many perspectives that will make the story incoherent. I have to admit that it is a trap that Polley falls into. Not as much because of interviewing too many people, but rather from the constant switching of focus from her mother to herself and to the nature of truth.

Another thing I'm not so fond of is Sarah's use of the 8mm camera that in several occasions seems redundant and artsy. Nevertheless, the movie is worth watching. Polley manages to transfer the warmth and concern of her family and delicate relations between its members. She also asks a lot of important questions and even if she doesn't arrive at the answers, the attempt is still commendable.

ALLE BILDER: PRESSE

Film: The We and The I

Karakter: 5/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**Lightly on heavy issues**

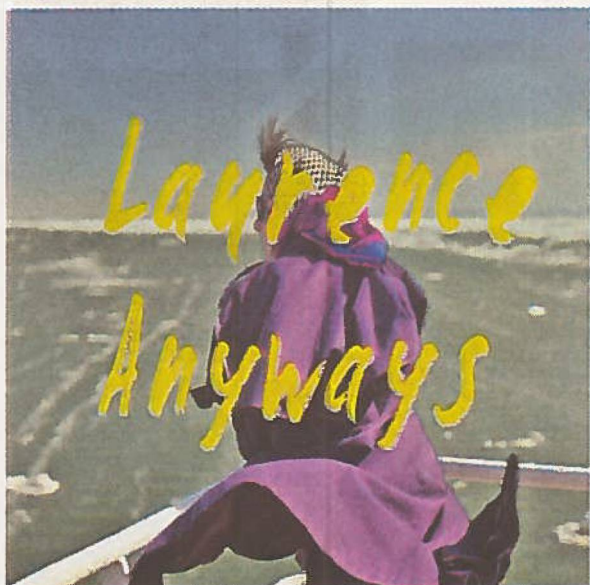
Michel Gondry has consistently directed decent and more than decent movies and The We and the I is no exception. The fans of Gondry's surrealism may be a bit disappointed, since it doesn't appear in the movie, at least not much. For me it was more a pleasure to see that Gondry is a truly ubiquitous director.

The story may not seem too attractive: a bunch of high-school students from The Bronx get on a bus. The movie revolves around the relationships between the students. We discover who the bullies are, who is in love with whom, etc... The movie is filmed in a rhythmic way that never lets you get bored.

The title suggests the contrast between the behavior of a person in a group vs outside of it. Peer group pressure peeps out from every corner of the movie. The movie shows in a direct and blunt way how aggressive and cruel the teenagers are. It doesn't condemn the perpetrators, however. Instead, it shows how inevitable such behavior is.

What I loved the most was that in spite of the weight of the topic, the movie remained "light". What I mean is not that the problems were taken lightly, but that there was a great deal of sympathy for the characters. Another thing worth mentioning is how well the acting turned out to be. We rarely get to see such movies, since it's almost impossible for "regular" actors to imitate the accent of the area. Here we have non-professionals acting with absolutely no hint of falsehood.

FOKUS PÅ TIFF

Film: **Laurence Anyways**

Karakter: 4/6

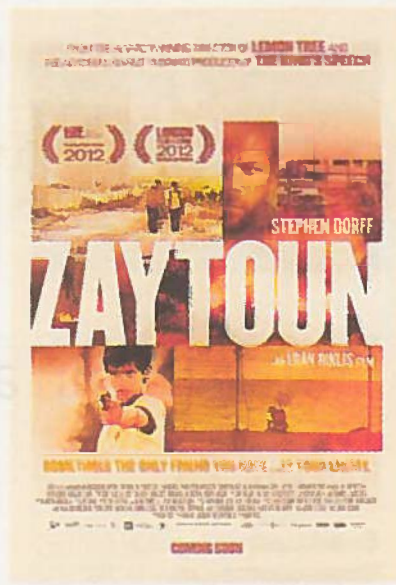
BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**Beautiful suffering**

The new movie by Xavier Dolan, the director of "Love, Imagined" is a real treat for the eyes. Unfortunately when one makes a movie with such strong visuals the risk is that the psychological and plot levels may end up seeming inadequate. I don't think that Dolan managed, or at least not as well as for instance Tom Ford in "A Single Man".

Dolan manages to show the late 80's, early 90's decade as a spectacle of colors, shapes and sounds: from the hairstyles and clothes to semi-realistic and wild scenes in a car going through a car wash. The love for detail in this movie is commendable. In addition, almost each frame of the movie is carefully composed and most of them could easily work as stills. Take a scene when Laurence's girlfriend, Fred, is giving him a wig as a present. How the pattern of her blouse looks against the pattern of the wallpaper is a feast for the eyes.

The story told in the movie is an interesting and potentially touching one, but seems to be lost somewhere in the three hours of whirling color. The secondary characters are introduced and some of them forgotten just like the personality traits of the main characters. It seems that Dolan prioritizes the images over the essence of the story.

I still wonder if I regret seeing "Laurence, Anyways". I have to admit that I would have preferred not to have missed out on all the beautiful, inspiring images. On the other hand, I'd like the three hours I spent on the movie to be much better used elsewhere.

Film: **Zaytoun**

Karakter: 1/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**A Middle East misfire**

I still ask myself the question: „Why didn't I listen to my gut and stay clear of Zaytoun?" Even the North-Korean communistic, comrade love story was a better movie. Why am I so harsh on the innocent Palestinian-Israeli road movie? Because it is repulsively Hollywoodized, while pretending to deal with vital issues.

Fahed is a Palestinian boy that lives in a refugee camp in Beirut. He spends his time selling cigarettes to the Western humanitarian aid workers and irritating Phalangist snipers (who in the end actually become his friend, but not before Fahed has to drag around his dead friend's body). When an Israeli pilot, Yoni, is shot, Fahed grabs the chance to get through the border to his home village. During the journey the two heroes become friends...

A scene in which Yoni walks 300 meters on a mine field to recover Fahed's football is equally tearful and idiotic, not to mention unbelievable. The journey looks as fraught with dangers as a weekend cross-country trip. Taking the Palestinian refugee from the UN base on the territory of Israel against clear orders and spending two days instead of one has consequences that are no more severe than, say, running some red lights.

The topic the movie sets out to explore is a hard and interesting one. It's a shame that it wasn't treated with an adequate amount of gravity.

ALLE BILDER: PRESSE
Film: **The Woodsman and the Rain**

Karakter: 5/6

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO**The Woodsman and the Rain**

I caught a glimpse of this movie at one of the screenings for the volunteers. These films are, as a rule, worth watching, since they were singled out for the special screenings. Martha Otte noted that the movie is of the sort that often gets lost in the vastness of the program and that it'd be a shame if it did.

The movie tells a story of two men: a 60-year-old lumberjack Katsuhiko and a young rookie director Koichi. The latter comes to Katsuhiko's village to shoot a zombie movie. The two don't get off on the right foot, but slowly develop a very special kind of friendship.

The movie was enchanting and gave me a smile for the rest of the day. The zombie "movie within movie" makes "The Woodsman and the Rain" even more interesting and funny. The film is certainly worth seeing, especially that it is not so often that such movies from Japan even get distributed in Europe.

Finally, "The Woodsman and the Rain" is only one of three movies featuring zombies at this year's festival. There will be one Russian zombie movie treating the topic (dead) seriously and a Cuban zombie-pastiche.

FOKUS PÅ TIFF

Å dele en filmopplevelse

Noen filmer har berørt meg sterkere enn andre. Opplevelsen kan forsterkes ved å dele den.

KOMMENTAR AV TARJEI KNUDSEN TVEDTEN

kinomørket. De kjente tonene fra åpningsreklamen og TIFF-sponsorer. Det er det samme som i fjor. Og året før det. Kinosalen med røde stolrekker gir ikke mange muligheter for sosialisering. Opplegget er klargjort for alle. Fokuset er skjermen. Vi er samlet for å se film.

Wadjda, den historiske filmen fra Saudi-Arabia med kvinnelig regissør og en sjarmerende, ung jente i hovedrollen får folk til å le spontant. Jeg kan nesten høre at de som sitter bak meg smiler til Wadjda på skjermen. Hun forteller den undertrykte og undertrykkende lærerinnen at hun vil bruke pengene fra Koran-konkurransen til å kjøpe seg sin egen sykkel. Uhørt, selvfølgelig! Men filmen vil at vi skal smile. Den har oss. Wadjda spiller helten ved å spille seg selv og sine drømmer om en gang å få eie sin

egen sykkel. Den grønne hun har fått øye på med flagrende og fargerike bånd hengende fra styret.

Slik kommer vi sammen. Publikum, jeg og filmen. Og Wadjda. Det hjelper at på TIFF er det lov til å le høyt. Noen ganger er det til og med lov å kommentere filmene underveis. Vi vet at det er fordi filmopplevelsen berører. Og folk blir berørt. Av Wadjda. Hele salen blir berørt.

The Gatekeepers. Den fulle salen på Verdensteatret. Spent. Israels interne sikkerhetstjeneste Shin Bet skal endelig åpnes opp. Tidligere ledere snakker om deres nøye planlagte attentat mot palestinske terrorister. Om personer de har drept. De viser ansiktet sitt på en måte media aldri har klart. Den mest betente konflikten i verden strømmer inn i kinosalens mørke som en massiv flodbølge. Spenningen er tykk og kompakt. Den intense diskusjonen av fordreide sannheter ligger som et bakgrunnstykke

for de seks maktmenn når ansiktene deres forteller historien til et folk preget av frykt. Bilder av eksploderte busser midt i Tel-Avivs levende sentrum blir en sterk påminnelse om lidelse på begge sider.

Vi er tre stykker. Ytterst på venstre rad sitter vi. Tre venner som har gått inn på en avtale om å oppleve The Gatekeepers. Vi kommer rett fra et annet sterkt møte. Noe helt annet. Stories We Tell handler om en opprevet familie og en død mor. Først levende. Så død. Nå en familie uten en samlende bauta, kun et kamera og en historie å fortelle. Men kanskje er ikke filmen direkte løsrevet fra den filmen vi nå sitter og ser på? The Gatekeepers. Statens Israels høyeste sikkerhetsorgan for bekjempelse av de andre, palestinerne og terroristene. To folkeslag som er naboer. De mangler en samlende bauta. Noe grunnleggende samlende har dødd i det voldelige sammenstøtet mellom de to.

Filmene er veldig forskjellige. Totalt forskjellige. Ulike konflikter, forskjellige skalaer. Et høyteknologisk, politisk sikkerhetsnettverk og en kanadisk middelklassefamilie med en fortid i teater og skuespill. Men opplevelsen? Den emosjonelle innlevelsen til publikum, er den så ulik? Opplever vi konflikten, den menneskelige lidelse og de små øyeblikkene av håp i begge filmer?

Filmene og de ulike historiene kan så lett blandes sammen til en stor suppe av halv-involverte følelser. Vi er så vant til det. Inntrykk på inntrykk fra en daglig strøm av bilder, reklameplakater og flimrende TV-skjerm. Det er så lett å bli følelsesmessig avstumpet. Så lett å bli emosjonelt ute av stand til å involvere oss i de historiene vi får servert. Kan det ha noe å gjøre med at historiene er falske, at de handler om urealistiske behov skapt av reklame og mennesker som øn-

sker å tjene penger på våre følelser? Ja, det kan det. Derfor tar det tid å komme inn i virkelige filmer. Med historier som faktisk berører.

Det er godt vi har hverandre. Vi er tre venner som ser filmene sammen. Jeg spør "hva følte du egentlig"? Jeg ble berørt av den kanadiske mannen som mistet sin kone så altfor tidlig, svarer han. At han var passiv og ikke klarte å gi henne det hun trengte. Han spør meg hvordan filmen var for meg. Jeg svarer at jeg ble berørt av noe helt annet. Av de gamle opptakene av moren og kona hvor hun ler og smiler. Av at hun aldri fortalte mannen om sin hemmelighet. At hun måtte leve en løgn. Vi snakker ikke så mye om The Gatekeepers. Men vi går stille ut av kinomørket og merker stemningen. Historien er ikke vår, sånn direkte. Men vi var involvert. Vi lot oss berøre inn i våre egne liv. Litt i hvert fall.

OPP: GATEKEEPERS. TIL HØYRE: WADJIDA. BILDER FRA PRESSE

Band: *The Good, The Bad and The Zuggy*
Album: *Anti-world Music*
Karakter: 3/6

VLADIMIR MIHAJLOVIC
 VLADIMIR_GILMOUR@HOTMAIL.COM

Just prior to listening to this record, I had a chat with a friend about the merits of punk rock. We both agreed that its unadulterated attitude was often liberating and that nothing could stir you up like a two minute punk assault blasting from your speakers. However, there should be much more to punk than just mere aggression and childlike exuberance. At its best, punk rock is not simply an outlet for your personal anger and frustration but an enlightening piece of wisdom often contained within less than two minutes of music.

The likes of The Clash, The Minutemen, Husker Du, The Wipers and numerous others have certainly proved so. Punk as a genre has come a long way from its early inauspicious beginnings in the mid-seventies and it has grown to incorporate various styles and genres into its fabric. This record however pretty much rehashes the basics. It's a seemingly uncompromising never-ending ear assault laden with catchy hooks and big choruses. The band is ruthless in its execution but it never sounds overbearing or too loose. The lyrics mainly revolve around the life of social outcasts in Norway, addressing particular social issues such as unemployment, drug addiction, and life in a rough neighborhood. This, however, is achieved through a barrage of ridiculously funny and somewhat clichéd lyrics.

It is bound to elicit a few laughs on the part of the listener but it simply lacks substance. Singing about sucking your own dad's dick can certainly make for a great Saturday evening party with a few pals but it ultimately fails to say anything of relevance. If the chief goal of this record is to entertain, it succeeds on several levels. It is catchy, well played, with excellent anthemic choruses and expressive vocals. However, it fails to capture the chief essence of the genre exemplified in the aforementioned greats and therefore, it slightly falls short of realizing this band's full potential.

Artist: Christer Wulff
Album: *Christer Wulff*
Plateselskap: Candy Floss
Karakter: 2/6

VLADIMIR MIHAJLOVIC
 VLADIMIR_GILMOUR@HOTMAIL.COM

In his debut Christer Wulff offers a collection of introspective and overproduced love songs. Christer is graced with a pleasant voice possessing a whisper-like timbre. Its quivering quality conjures an image of frailty and longing. However, his vocal delivery is severely marred by the production qualities that do not necessarily suit his artistic expression. The sound is characterized by booming mechanical rhythms, pulsating bass lines and quirky synth lines which themselves are not necessarily a downside but at times it feels like they take away from the intimacy the singer is trying to convey through his lyrics.

The choruses are often awash with pounding collages of sounds that are ostensibly designed to make songs more immediate and catchy. The arrangements are obviously meticulously put together by the producers, Børge Fjordeim and Morten Abel, who are some of the more renowned names in the Norwegian music industry, but regardless of their often amusing and intriguing twists and turns they essentially boil down to a big pile of candy floss.

The main offender is the artificial-sounding strings that permeate several songs on the album. Christer's best qualities emerge whenever the song arrangements are slightly toned down as it allows his voice much more breathing room. This is perfectly exemplified in 'Kite' where his voice takes the forefront for most of the song and the accompanying instrumentation is utilized to intensify the song's sentiments. All in all, Christer's debut is a pleasant record that would have been served better with a more sparse and minimalist production.

Band: Yo La Tengo
Album: *Fade*
Plateselskap: Matador Records
Karakter: 4/6

KJETIL ENGH AASEN
 ENGHAASEN@GMAIL.COM

Yo La Tengo er kanskje en av de eldste bandene som går under Indie i dag. Vi må helt tilbake til 1984 for å spore deres begynnelse, og etter et rask gjennomlytt, kan man konkludere med at de klarte å lage god musikk da også. Nå er bandet snart 30 år gammelt, og de virker fortsatt til å holde koken.

Med massiv og tykk lyd kunne Yo La Tengo vært The Besnard Lakes bror hvis Yo La Tengo hadde vært «vår» og The Besnard Lakes hadde vært «høst». Stemningen er betydelig lettere og litt mer optimistisk, lyden noe renere og mindre intens, noe som gjør at de dessverre ender med en litt lavere score på «interessant-lista».

Det første jeg konkluderer med, er at jeg ikke helt er forelsket i vokalen; den er mild og det virker som om den er tilstede av nødvendighet. Det er som de aldri helt fikk tak i en skikkelig vokalist og at den nåværende er en setefyller. Sangeren minner meg litt om Iron & Wine, bare det at Iron & Wine synger med innlevelse. Instrumentalt virker alt til å være på plass, og opplevelsen kan beskrives som behagelig.

Before we run er den siste og best låta, og har mange gode aspekter med seg. Den kan oppfattes som om den er litt inspirert av Beirut og Patrick Wolf (trompet og fiolin). De fleste sangene holder godt nivå, så selv om jeg ikke ble helt hekta var den nye plata til Yo La Tengo grei nok.

Band: Pigeon Lake
Album: *Pigeon Lake EP*
Plateselskap: (self-published)
Karakter: 2/6

LYONEL PERABO
 LIONEL.D@HOTMAIL.FR

Unge gutter, ung metall

PIGEON LAKE er et relativt ungt band fra Akershus som begynte i 2011. I begynnelsen var det bare et «morsomt prosjekt» som bandet selv kalte det. Men over tid ble Pigeon Lake et ordentlig band med en full line-up. De består nå av Christopher Schack (gitarist og vokalist), Andreas Prestby (trommis), Kenneth Stiansen (bassist), og Magnus Engemoen (gitarist).

Bandet slapp i desember sin første skive, «Pigeon Lake EP», som kom ut på CD og stream gjennom Urørt og Soundcloud. EPen består av en intro og seks ordentlige låter som totalt er 22 minutter.

På denne EPen viser bandet klart sine musikalske mål: å spille en moderne alternativ stil av metall. Gitarer er det framtrædende i Pigeon Lakes musikk og det er kjempebra, fordi de er virkelig tunge («D-Day») og melodiose («Sacred»). Riffene minner meg litt om Pantera og Black Label Society, i den sammenheng at hele plata er ganske groovy og rock n' roll.

Selv om det er en bra groove i plata fokuserer bandet ennå for mye på mid-tempo. Det er faktisk bare en låt («Wifebeater») som er ordentlig kjapp. Det burde sikkert vært en god ide å lage litt kortere sanger, men med litt høyere tempo, og litt mer lead-gitar (som fungerer ganske bra på «Unnamet»)

En siste ting som kan forbedres er vokalene. De er ganske melodiose og bra gjort, men det er behov for litt pushing for å få til den «American Swag» som vokalistene gjerne vil få til. Kanskje kunne bandet også bruke litt mer ekstreme vokaler?

Pigeon Lakes demo er en ganske bra skive for et såpass ungt band, men gitarlyden kan, og mest sannsynlig vil, utvikles over tid.

Band: The Pelvis Douglas
Album: *The Pelvis Douglas*
Plateselskap: (self-published)
Karakter: 4/6

LYONEL PERABO
 LIONEL.D@HOTMAIL.FR

It's not that often that we get actual promo material these days. So when, out of nothing, came a Promo CD from a Punk band hailing from an unknown speck of the Southern French wasteland, we decided to investigate.

The Pelvis Douglas, as these punkers are oddly named, is basically a quartet that was formed sometime last year and that managed to write, record, and release a Full-Length album within a year. The result of all these efforts is this self titled album made up of 13 songs for 29 minutes of an Old-School DIY dance.

Musically speaking, The Pelvis Douglas play a sort of straightforward and refreshingly juvenile Garage Punk. You can hear both the band's clear 77 filiations as well as more American Sixties/Surf/Psychobilly tendencies. The band's lead singer, Perrine (which's a girl name for those who'd wonder) sings with a wholly acknowledged thick French accent that sometimes gives the songs a slight «Burelesque» feeling.

The sound is surprisingly clear and leaves enough space for all the instruments to mess around on their own right while successfully avoiding being too lush to revel in. This production goes well with the songs which are short, straight and, as it must be in Rock'n Roll, full of raw, overdriven energy.

I can only recommend that enthusiasts of real Rock'n Roll should check this band out. They might be young, nevertheless they are already potent musicians who have showed, with this album, their dedication for fast and dirty guitar driven music. Thumbs up.

Killer tracks: «Summer Red Wine»; «Head Down».

ALLE FOTO: PRESSE

En tredjedels reise til Erebor

TOMASZ SKALSKI
SKALUS@02.PL
OVERSETTER: NATALIA MAZUR
HERMENEGILDA.SA@GMAIL.COM

Mange følelser ble fremkalt av Peter Jacksons film "Hobbiten: En uventet reise". Jeg vet ikke hva det er som gjør at man blir så oppildnet av filmer, men hvis hver dyre, amerikanske langfilm om krigsfylte eventyr fra en verden satt til middelalderen ville fremkalt slike følelser, ville jeg aldri sittet stille. Men hva kan man gjøre hvis elsker skapelsen til Tolkien, annet enn å bli gira? Filmen varer ca. 3 timer, noe publikum bør være forberedt på, og tar oss med på en utrolig reise gjennom det kjente universet til Peter Jackson. Triologien "Ringenes herre" ble fortalt i 3 fantastiske filmer, og eventyret til Bilbo Baggins har også blitt delt inn i tre deler.

Peter Jackson – direktør i trilogien – gjør hans beste. Han har satt sammen en imponerende liste av skuespillere: Martin Freeman

som en ærlig, nøysom og virkelig "hobbittlig" Bilbo. Richard Armitage i Thorin Eikenskjolds rolle, som hadde lite til felles med en dverg, men spilte en arving til tronen mesterlig. I tillegg fikk vi enda en glimrende karakterisering av Gandalf fra Ian McKellan. Vi fikk en hunk, Aidan Turner, i rollen som Kili, og min personifisering av Moradin – Dwalin (Graham McTavish). Det var flere roller jeg ikke likte derimot, som for eksempel Adam Brown som Ori (dvergen med en handkatapult), bue-skytende Fili var noe utenfor rammene, og det at trollene var mye mer veltalende enn det de skulle vært (som også gjaldt for kongen av goblinsene). Den brune trollmannen – Radagast – gikk for å være en bygdetulling, spesielt når han kjørte kaninsleden sin som en avledningsmanøver for å trekke oppmerksomheten fra rømninga til Thorin og følget hans. Denne rollen var brilliant gjort, synes jeg.

Mestparten av scenene er mes-

terlig gjort. Det er verdt å huske på at Peter Jackson brukte en ny type filmatisering – 48 bilder per sekund (vanligvis har spillefilmer bare 24 bilder per sekund). Målet var å flytte publikum til en fabelaktig verden, gi bedre skarphet av bildet, og øke presisjonen av detaljer. For eksempel dør hver goblin på en egen måte, noe som er merkbart for en vanlig mottaker.

Bildet ble fantastisk! Jeg husker særlig en skummel scene, når Azog har straffet sine to ledere på toppen av et fjell. Litt løser og mer humoristisk var scenen med trollene. Da kunne man se en spesifikk oppførsel til dvergene, som kjempet som det sømmer seg dverger, uten frykt for å dø. Til tross for at dvergene har et felles mål, er det faktisk små grupperinger innad i gruppen over hvem som er bedre venner enn andre. I tillegg kan man legge merke til bruken av det sommerfugllignende vesnet som påkaller ørnene som vi møtte i "Ringenes Herre",

og Howard Shores fantastiske musikk som har fulgt oss gjennom filmatiseringen av Tolkiens univers.

Etter denne forestillingen kom jeg til konklusjonen om at eventyret ble fortalt bare delvis, og foran meg ligger to forhåpentligvis like bra deler av "Hobbiten". Gjennom mer enn 2 1/2 timer har jeg ikke gjespet, sett på klokken, eller tenkt at filmen på noen måte er dårlig, til tross at noe scene forlengte seg litt. Desverre er jeg enig i at å dele filmen i tre deler er en finansiell beslutning, for Jackson kunne klart å oppsummere eventyret til innbruddsstyver på disse 3 timene. Det endrer selvfølgelig ikke faktumet at jeg er villig til å betale de to neste billettene for å se eventyret til Bilbo Baggins, men det gir samtidig en bittersøt smak av Midgard.

FACT BOX

Hva: „Hobbiten – et uventet reise”
Direktør: Peter Jackson
Når: Desember 2012

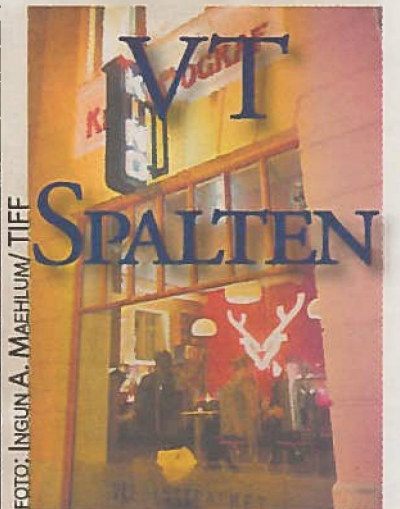

FOTO: INGUN A. MAEHLUM/TIFF

Januar i Verdensteatret

Ukas film gir deg muligheten til å se helt ferske kinopremierer av kvalitetsfilmer på Verdensteatret. Første film ut denne måneden er Susanne Biers nye film Sommerbryllup i Italia. Ikke la deg lure av den norske tittelen, dette er en perle av en film! Hysterisk morsom, men med en alvorlig og sår undertone. Bier har med seg et strålende skuespillerensemble bestående av blant andre Trine Dyrholm, Pierce Brosnan og Kim Bodnia.

Verdensteatret viser hver måned utvalgte filmklassikere i samarbeid med de andre Cinematekene i Norge. I februar er det duket for en av filmhistoriens virkelige mesterverk, Lawrence of Arabia. Historien om engelskmannen Thomas Edward Lawrence som ledet det arabiske opprøret mot tyrkerne under første verdenskrig. Lawrence ble en av sin samtids største legender og et mysterium for historikerne. I hovedrollen finner vi den til da ukjente Peter O'Toole, sammen med berømtheter som Alec Guinness, Anthony Quinn og Omar Sharif. Resultatet ble en monumental, episk blockbuster, et ørkeneventyr som verken publikum eller kritikere hadde sett maken til. Filmen ble nominert til ti og vant sju Oscar, og tvang en samlet verdenspresse til å børste støv av superlativene.

Tech-Stiles: konsept og catwalk

Tech-Stiles utleverer det intime forholdet mellom teknologi og kunst

HVA: Tech-Stiles catwalk
HVOR: Nordnorsk Kunstmuseum
NÅR: 19.01.2013

deres designede plagg og tilhørende særpreg.

De tre kunstnere har på hver sin måte jobbet med teknologiske verktøy og tilnærminger for å få denne utstillingen til å skje. Jon Pettersen, Ingrid Aarset og Hilde Hauan Johnsen har alle sine karakteristiske stiler og vidt forskjellige tilnærminger.

Tredimensjonell og fiberoptisk

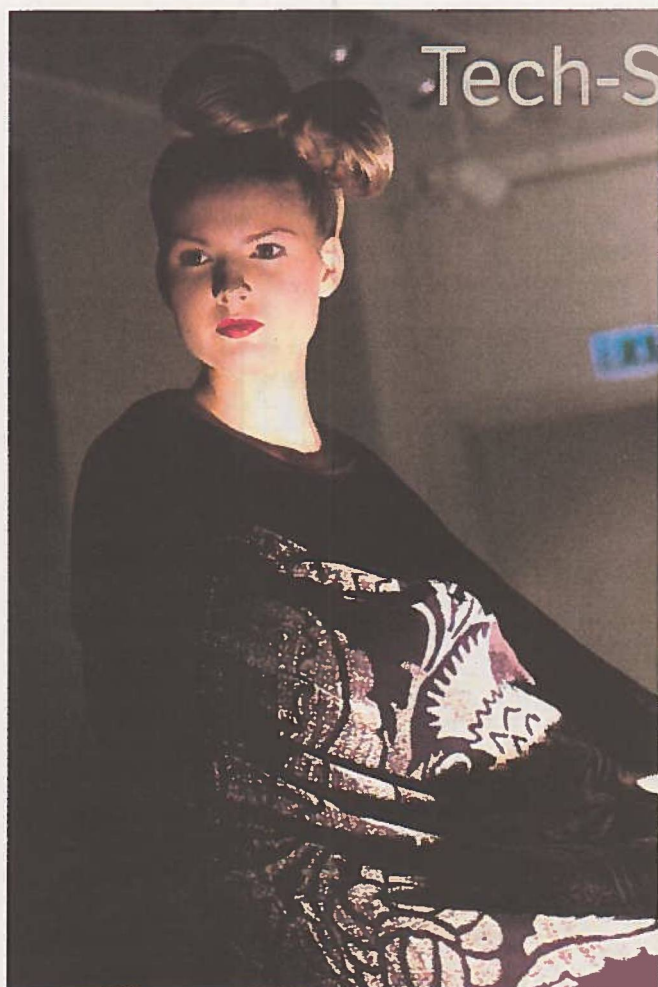
Ingrid Aarsets serie "Dype Blonder" er intrikate, laserskårde mønstre med litt stoff rundt. Hun har tegnet for hånd, og dermed spissformulert disse skissene digitalt slik at laseren kan trå til. Inspirasjonen ser ut til å ligge i renesansemalerier, med organiske former og symmetri. Det er fullt mulig å bli midlertidig forlatt foran Aarsets verk. De består av flere lag, være det rent fysiske eller lysvisuelle lag. Litt som å betrakte svære Rorschach-figurer i tredimensjonelt rom, med mangfoldig lys- og skyggespill.

Jon Pettersen har laget kunstverk som man kan ta med seg i form av klesplagg. Sammenvevde fibre i silke og

ull, vevd på et vis som kunne utkonkurrert mange synsbedrag. Fibrene ligger oppå hverandre slik at forskjellige farger og mønstre kommer til syne avhengig av betrakterens vinkel. Klesplaggene er høyst vibrante og fargerike i utgangspunktet, men Pettersen toppet det ved å gjøre plaggene direkte persepsjonsmanipulerende.

Hilde Hauan Johnsen har gått enda lenger og skapt et ambient rom, hvor

kun de fysiske vegger begrenser. Sammen med lydkunstneren Maia Urstad, har Johnsen laget en ambient enhet, bestående av to fiberoptiske lydinstallasjoner i samspill. Lydfrekvenser skyller gjennom rommet og påvirker lyset i fibre direkte, gjennom en slags interferens. Forskjellige toner kommer til å gjenspeile seg i fibre i form av forskjellige nyanser og lyshetsgrader. Det er vanskelig å si hvor lyden slutter og lyset begynner.

BILDER OG TEXT: ALEXANDRA TENEBROSO
ALEX@UTROPIA.NO

ingenting finnes i et vakuum, men kunst spesielt har en tendens til å danne allianser med det meste. Et seminar med de tre kunstnerne i Tech-Stiles ble avholdt, der professor Søren Kjølrup holdt et foredrag om kunstens forhold til vitenskap og teknologi, et poeng tydelig understreket av kunstnerne. Han snakker om vitenskap av/

med, for og ikke minst via kunst – og omvendt.

Ja til Catwalk

Utstillingsåpningen på høsten 2012 ble innledet av en catwalk. Dette falt så i god jord at catwalken ble ettertraktet og omsider bragt tilbake på avslutningen, som parentes rundt utropstegnet Tech-Stiles. Alle tre kunstnere ble representert på catwalken gjennom

kunst på campus

Kunster: Arvid Sveen

Arvid Sveen er opprinnelig utdannet arkitekt, men virker som bildekunstner, fotograf og grafisk formgiver.

—I Teorifabyggets samling er han representert med arbeider fra to av sine siste prosjekter, I prosjektet Mytisk landskap har Sveen fotografert over 200 hellige steder i Nord Norge, Sverige, Finland og Russland. Dette er steder knyttet til samenes gamle animistiske religion, som innebar en tro på naturen er besjelet. De hellige stedene kunne for eksempel være fjell, klipper, elver, kilder eller huler som ut fra beliggenhet, form eller hendelser ble valgt som egnede plasser for møter med gudene.

—Prosjektet Tinden er en studie av Tromsdalstinden. Fra 2003-2006 fotograferte Sveen fjellet hele 480 ganger fra samme synspunkt. Bildene viser Tinden under skiftende vær- og lysforhold, og gjennom årstidenes vekslinger. Med universitetets beliggenhet og utsyn mot Tromsdalstinden, har Sveens fotografier nærmest en selvskreven plass i samlingen.

(Fra Boken:

«Kunst til stede», redigert av Torild Gjesvik, Unni Grøneng og Søren Ubisch)

TINDEN, 28 august 18:39, 2005, fotografi, 95 x 138 cm

Olives

ALLE BILDER PÅ DENNE SIDEN: THOMAS BUIKEMA FJÆRTOFT

Se hva TIFF-katten tok med seg inn på Tromsø Kunstforening, en sandstøvet perle fra Jerusalem.

ALEXANDRA TENEBROSO
ALEX@UTROPIA.NO

TIFF er kanskje forbi, men oliventræene i utstillingen til Sigalit Landau står i alle fall frem til april. Landau møter oss med fire filmer tilknyttet olivenhøsting. Verkene virker tilsynelatende enkle, og virker dermed som et insentiv til å henge seg opp i små detaljer.

For øyet som ser og vet

Har man bakgrunnsopplysninger, vil det straks synliggjøre kontekstuel innhold i verkene. Assosiasjoner vil dukke opp, uinvitert, når blikket faller på palestinskjerf og støvskyen reiser seg. Men, hentydningene er fredelige og varme. Unge menn, behagelig solvarme, oliventrær og maskiner i tiltagende støvskyer. Det er noe harmløst ved det hele, selv med all bevegelsen og støyen. Svære maskiner rister oliventræene så det fyker og spretter oliven i de utstrakte nettene på bakken.

Hypnotiserende

Hvis man ser vekk fra hentydningene og møter det rent sensoriske, blir betrakteren bombardert med hypnotiserende bevegelse. "Window" viser klærne til en av olivensamlere fra "Masik", gjennom glassluken på vaskemaskinen. Man ser klærne velte rundt i såpevann som plasker mot glasset, og blir varmet opp til å betrakte repetitiv bevegelse.

"A Tree Standing" introduserer treristende maskin, og det er der leken egentlig begynner. Den voldsomme og unaturlige bevegelsen av det stødige treet skaper en visuell effekt som er vanskelig å løsri seg fra. Det er som om trærne er blitt til masse små vandråper i bevegelse, med

dynamiske konturer. "Four Entered The Grove" utvider dette med flere trær og maskiner, og det er lett å bli hektet på støyen og ristingen og olivenregn.

"Masik" er trolig hjertet i utstillingen, med dets rike variasjoner i filmingen og en utvidet visuell historiefortelling. De andre verkene er supplementære og oppbyggende, "Masik" fletter alt sammen i et spill av lys, nærbilder og fortellende elementer.

Etter Sigalit Landaus "Olives", vil verden virke irriterende statisk og stabil når du forlater utstillingen.

HVA: Olives av Sigalit Landau

HVOR: Tromsø Kunstforening

NÅR: 19.01.13 – 07.04.13

PolArt: Arktisk hildring

forløpet. De tre kunstnere vil så gjerne gi av sin virkelighet.

Sjamanisme i Ingenmannsland

Helene Sommer sin video, "No Man's Land", er en videocollage bestående av Sommers egne opptak, snutt fra filmer, fotografier og illustrasjoner. Det er nærmest et multimodalt alter, viet til todelingen mellom det man ser og det man vet.

Kunstneren Christian Bermudez har også en video, hvor han tillater oss å trø varsomt inn i hans virkelighetsboble. Han geleider oss gjennom møtet med ishavet, der uendelige isflak spalter seg og viker for forsknings-

PolArt er det som skjer når forskning og kunst blir avdekket som elskere.

ALEXANDRA TENEBROSO
ALEX@UTROPIA.NO

PolArt kan betraktes som en årlig begivenhet hvor utvalgte kunstnere hives på det arktiske hav og deler skipet RV Lance med forskere. Sammen drar de på en forskningstokt i Arktis - en nabodimensjon referert til som "Terra Nullius" (No Man's Land) i utstillingen.

Det umiddelbare som slår deg med PolArt2013 er hvor utrolig fjernt den arktiske verden er fra den daglige virkeligheten rundt. Nesten utenomjordisk er det, å bli møtt med panorama av bre og dynamiske is-strukturer. I horisonten kolliderer ishavet med urovekkende klar himmel. Den arktiske solen går fra nyanser av titanium til kobber under tids-

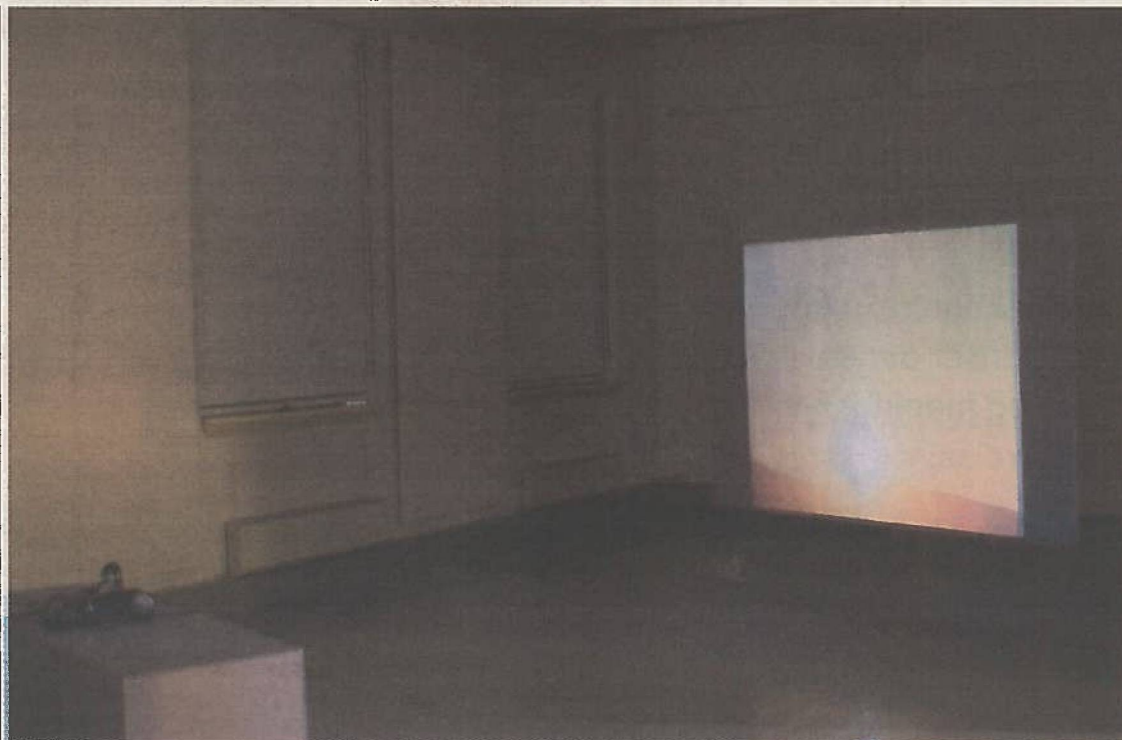
skipet. Det egentlige fokuset er havet med tilhørende livsformer og hemmeligheter. Et av høydepunktene er teksten om radiolarier (encellede organismer) som setter videoen i kontekst av et smittomt mysterium: radiolaria, vår lenke til kambrium, hva skjuler du?

Sigbjørn Bratlie ender opp med å fungere som en slags ambassadør for Schnork Institute of Arctic Research, der tenkelige fremtidsscenarioer for arktisk miljø blir smidd. Kunstneren inntar også en slags sjamanistisk skyggerolle, ved å kaste kyllingbein på et geometrisk mønster for fremtidsspåing. Elegante paralleller, dystre prognoser.

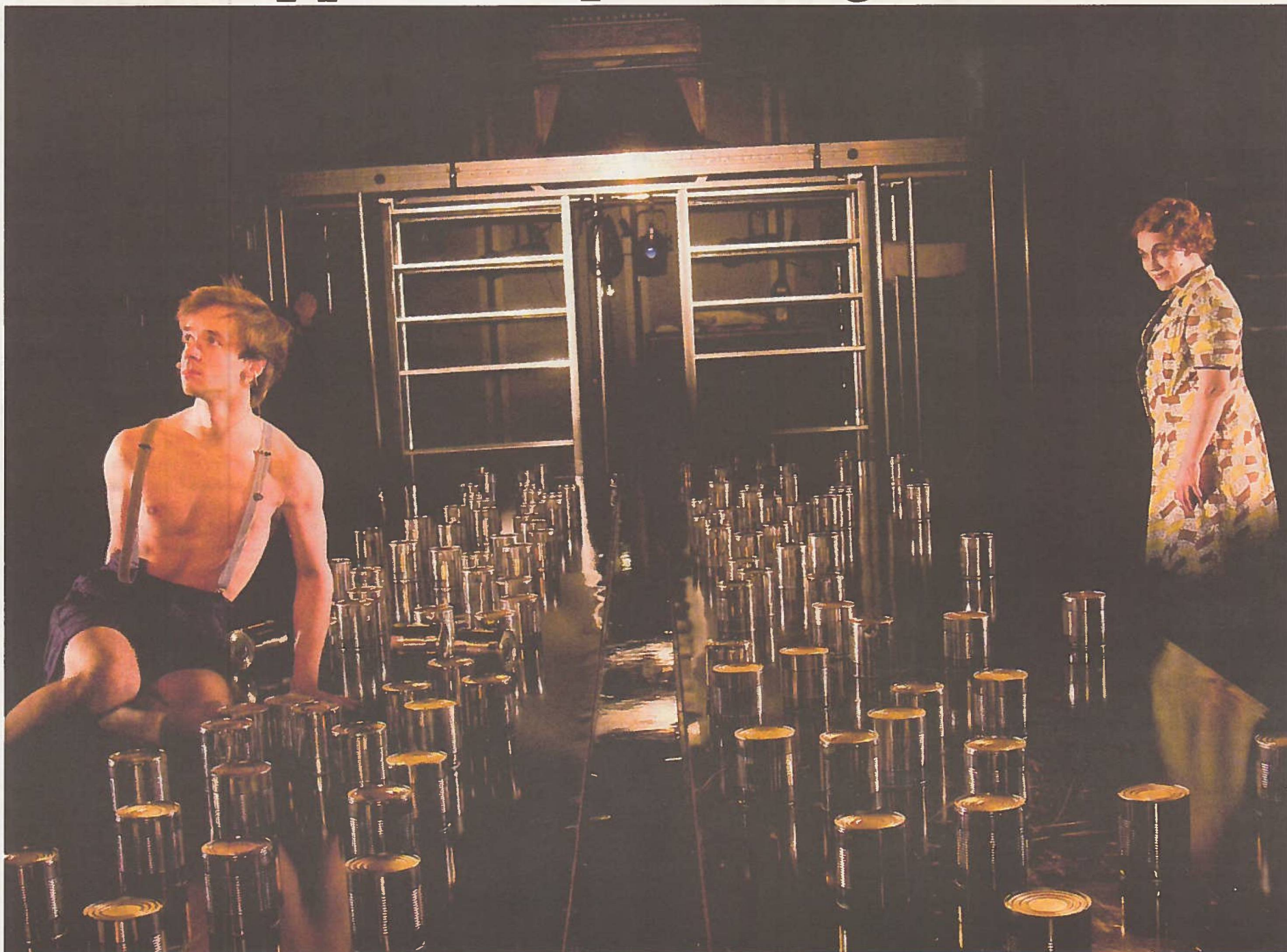
HVA: PolArt 2013

HVOR: Tromsø Kunstforening

NÅR: 19.01.2013 – 24.02.2013

Sterke opplevelse på Hålogaland Teater

Den nye forestillingen på Hålogaland er helt annerledes enn noen annen forestilling jeg har sett på Tromsøs teater tidligere.

SØNDRE PETERSEN OG BELL CANTOS ANNELI DRECKER VISER FREM SINE STERKE VOKALER.

FOTO: PRESSE

BARBARA LESZ
BARBARA@UTROPIA.NO

Blikktrommen er basert på Günter Grass sin mest kjente roman. Hendelsene foregår på slutten av trettitårene i den flerkulturelle byen Danzig. Hovedpersonen, Oskar, bestemmer seg for ikke å vokse opp, som en protest mot virkeligheten rundt ham. Han overlever marerittet fra andre verdenskrig sammen med sin kasjubiske mor, tyske far og polske onkel.

Det finnes flere sterke elementer i skuespillet. For det første er scenografien en stor del av selve publikumopplevelsen. Stillas på alle fire vegger av Scene

Øst gir en følelse av avstand fra det som foregår på scenen, og det blir enklere å følge karakterene. Jeg følte meg som om jeg så på maur som jobbet,

Det kan virke litt utfordrende for noen publikummere, mens for andre er det en sterk og meningsfylt opplevelse.

elsket og spiste. Hendelsene som utspilte seg på scenerommet var absurde og ikke helt reelle, men det hadde en fin virkning; Alle aksjoner var uten betydning i sammenheng med

krigens grusomhet, og ble en tydelig kontrast. Det var ikke en overraskelse at skuespillets scenograf, Lawrence Malstaff, har en bakgrunn fra kunsten, siden han bruker rommet på scenen til det fulle.

Musikken i Blikktrommen virker også bra. Den unge Søndre Petersen og Bell Cantos Anneli Drecker viste fram sine talenter – ikke bare som sangere, men også som skuespillere. Det hele ble bare bedre av at de ikke var alt for opptatte med å synge revt, men heller synge på en måte som passet til hendelsene som utspilte seg på scenen. Sangene i Blikktrommen uttrykker sterke følelser, som en protest mot den klare tematiseringen av

vold, som stykket tar opp.

Til syvende og sist gjorde Jon Trombe en enorm jobb

Det var ikke en overraskelse at forestillingens scenograf, Lawrence Malstaff, har bakgrunn i kunst – han bruker nemlig rommet på scenen til det fulleste.

med manuset. Å bearbeide en seks hundre siders klassisk bok til et to timers spill med sammenhengende hendelsener, er uten tvil en stor prestasjon. Trombe fokuserer ikke på konkrete hendelser eller dialoger, men på tanke-

vekkende scener som spiller inn på publikums følelser. Som følger av denne teknikken skaper han et suggestivt og visuelt skuespill. Det kan virke litt utfordrende for noen, mens for de andre er den en sterk og meningsfylt opplevelse.

Blikktrommen var det første skuespillet på Hålogaland teater med Nina Wester som teatersjef. Hvis Blikktrommen representerer hva slags oppføringer Wester vil vise på Hålogaland, så kan vi se frem til et spennende år.

Kryp

Utrolige hendelser, figurer ut av en annen verden, og to glass øl som ikke ble drukket. Dette er bare en liten smakebit av hva du kan finne i tegneserien "Kryp" av Kristian Hammerstad.

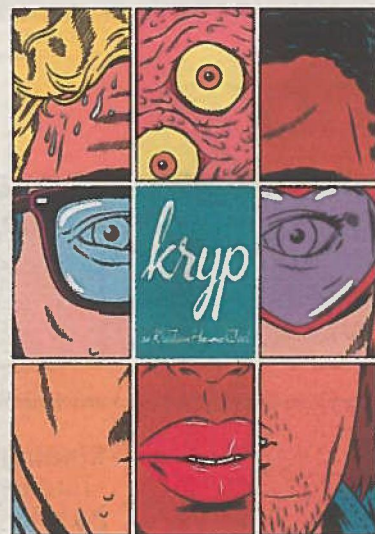

FOTO: PRESSE

NATALIA MAZUR
HERMENEGILDA.SA@GMAIL.COM

Hele historien begynner i en bar før Reunion-festen, hvor vi møter tre personer – to unge jenter og en mann de ikke kjenner. De prater sammen og sam-

talen glir over til historier fra studiedagene. Disse historiene er uvanlige og derfor skremmende. De snakker om spøkelses, dramatiske hendelser, ufoer, samt merkelige og farlige insekter med virkeligheten og hverdagen - typiske gatelegender. Jentene

ler. Det er vanskelig å tro på alt man hører. Mannen lytter rolig, spør forsiktig, og overrasker dem til slutt til døde.

Generelt er tegneserien kort, men interessant. Hammerstad fletter det overnaturlige inn i hverdagen til unge men-

nesker, som er særlig opptatt med dating, røyk eller TV. På denne måten skaper han et ganske ukonvensjonelt eventyr om verdier og angst. Først og fremst fokuserer han imidlertid på død, som kan diskuteres til verdens ende.

Forlag: Jippi
Forfatter: Kristian Hammerstad
Utgitt: Desember 2011

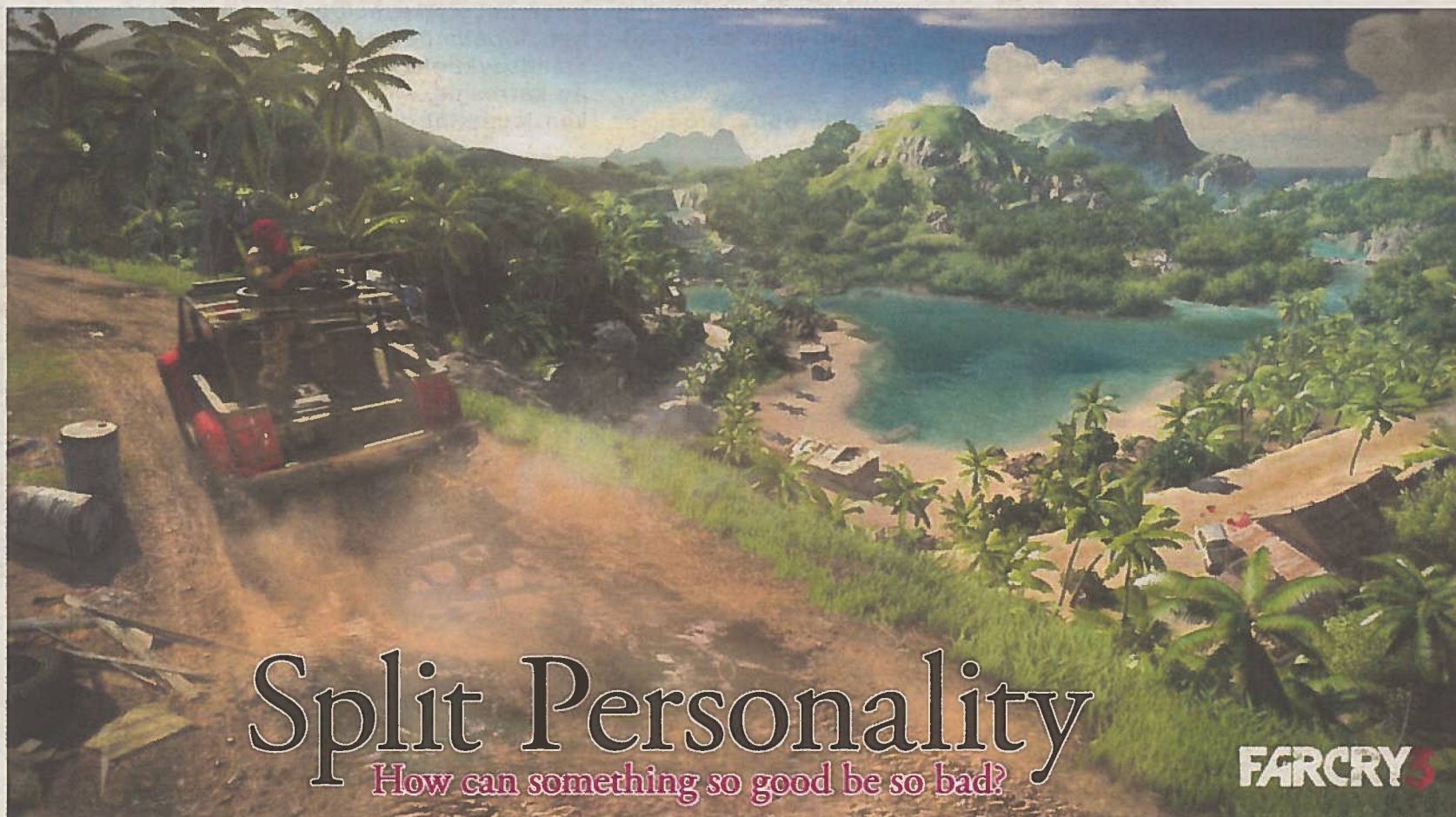

FOTO: PRESSE

JOE COLLINS
CHOCONUTJOE@YAHOO.CO.UK

Or, to put it another way: How can something so bad be so good? Few games have left me quite so conflicted as the latest instalment in the Far Cry series.

First the good: Far Cry 3 pushes the series' characteristic open level design and emergent gameplay further than ever before. This, plus the addition of crafting and levelling systems, as well as RPG-esque 'quests', creates a game which feels like the love-child of a traditional FPS and a modern RPG like Skyrim. Another major improvement over Far Cry 2 is that the game now

remembers your actions, like taking out enemy guard posts, and adjusts the game world accordingly. No more endlessly respawning guards!

Perhaps most importantly, the game is downright *fun* to play. The tropical islands on which the game takes place are infected with a theme-park-like silliness. Every mountain has a conveniently positioned hang-glider sitting at the top, every cave has some hidden treasure waiting at the bottom. But best of all: you can punch sharks in the face and live to tell the tale.

The most memorable moments of the previous Far Cry games lay in scoping out enemy bases and planning your perfect attack, only for everything to go hilariously

and explosively wrong. Far Cry 3 continues the fine tradition, but adds even more variety into the mix. You want to go in guns blazing and blow shit up? Go ahead. Or, you can sneak around the back, shoot the snipers with your bow and arrow and then take out the guards with your stabby stealth attacks. These kinds of base attacks make up a sizeable chunk of the game, and however you approach them, you're guaranteed to have an immense amount of fun.

And now for the bad: They just had to put in a story, didn't they? Not that there's anything inherently wrong with stories. Lots of games have great stories. But most don't and Far Cry 3's is undoubtedly one of the worst. The whole situation

is made worse by the game's apparent pretensions of literary sophistication. The story clearly draws heavily from Joseph Conrad's *Heart of Darkness*, and attempts to deal with themes as complex as revenge, rape, madness and betrayal. Sounds impressive, right? Unfortunately the result is a confused mess of racist tropes and gratuitous references that alienates more than it enlightens.

Not only is the story bad, but it's delivered in the worst way possible. Every 'story mission' is a completely linear, scripted affair filled with cutscenes, quick time events and forced failures that are completely at odds with the game's otherwise freeform gameplay. The player is forced to endure all this no matter what.

Decades of experience playing computer games may have made me a master of ignoring terrible stories, but ignoring terrible gameplay is not so easy.

But despite all that I can't say that Far Cry 3 is a bad game. In fact, outside its relatively short story sections it's a great game, and if you're a fan of the previous two games then you can't go wrong. Just brace yourself for the bad bits.

Title: Far Cry 3
Developer/
Publisher:
Ubisoft

Kjemien rundt oss

BJARTE AARMO LUND
BJARTE@UTROPIA.NO

Si¹⁴
Silisium

28.0855

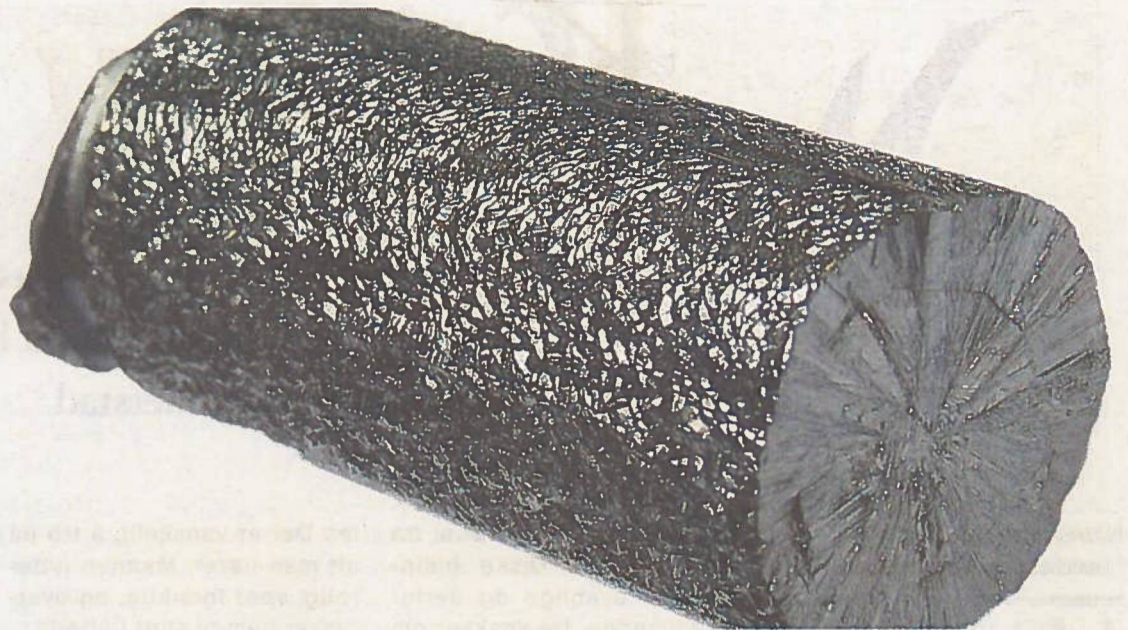

FOTO: PRESSE

Med det klingende navnet Silicon på engelsk blir det fort rot. Man bør nemlig ikke forveksle silisium (Eng:Silicon) og silikon (Eng:Silicone). Slikon er jo nærmest synonymt med brystimplanter i dag. Silisium derimot er så mye mer enn falske pupper!

Silisium er i samme gruppe som karbon, men mindre reaktivt. Det kan fortsatt lage opptil fire

bindinger, og er på den måten veldig fleksibel. 90% av jordskorpa består av silisium-mineraler, og silisium utgjør 28% av vekten av jordskorpa. Silisium inngår altså i mange mineraler, slik som silisiumdioksid som er hovedkomponenten i sand. Sand kan jo lages om til glass ved å varmes opp til 1700 grader celsius. Ved så høy temperatur smelter sanden, og ved nedkjøling stivner molekylene på en irregulær måte, altså litt tilfeldig. Noen hevder at glass bare er en

veldig viskøs veske, men det ser ikke ut til å stemme siden man kan finne glass-flasker fra romertiden som ikke har seget sammen enda de er veldig skjøre.

I Finnfjordbotn produser-

res det ferrosilisium, en legering (et metall med tilsetningstoffer) av jern og silisium. Ferrosilisium gir jernet styrke, holdbarhet, formbarhet og motstandsdyktighet mot rust og korrosjon, slik at man kan lage stål og rustfritt

stål. Utenfor Finnsnes er det et anlegg som produserer 100 000 tonn ferrosilisium hvert år gjennom en svært energikrevende reaksjon der oksygen blir fjernet fra silisiumdioksid og jernoksid gjennom reaksjon med karbon.

mat

PLOV / PILAF

A Central Asian dish

ASEL MYRZABEKOVA
ASELYAM@GMAIL.COM

Ingredients:

- 1.5 kg Lamb (cut into cubes)
- 3 Onions (chopped)
- 4 large Carrots (grated)
- A dash Cumin
- 100g vegetable oil
- 1.5 kg long grain rice
- Barberry (optional)

Cooking time: 30 minutes

In a pot, or pilaf cauldron pre-heat with oil on High heat. Add the chopped lamb and lightly brown. Add chopped onions, stir and sauté, and after 5 minutes, add the coarsely

grated carrots. Stir continuously (so vegetables do not burn) - sautéing the mixture until the carrots become softer (approx. 10-15 minutes).

Add 1 cup of boiling water, salt, cumin, and barberry. Cover, reduce the heat to low and simmer for 45 minutes (add water as needed). Rinse the rice, and pour over the meat / vegetable mixture (uncooked). Add enough boiling water to be 2-3 cm above the rice. Add salt and stir, then turn heat to High until the water has evaporated (the rice is still not cooked at this

FOTO: PRESSE

point). Do NOT stir the rice / meat / vegetable mixture yet. After the water has evaporated, make holes in the rice to ensure water is evaporated. Then lower the heat to LOW, and

cover with a tight lid for 25-30 minutes and do NOT lift cover. Then, remove from heat, and leave cover on for 15 additional minutes. Usually the meat is placed in the center of

the dish when served. You can sprinkle with herbs. The meat in the Plov should be soft and fragrant. Have a good meal!

Kulturredaktøren anbefaler

ILLUSTRASJON: JOSHUA HANGER

KASIA MIKOLAJEWSKA
KASIA@UTROPIA.NO

ROCK AND STRAWS

Sted: KulturHuset
Dato: 26.01.2013, 20:00

Alle som er interesserte i norsk litteratur vet hvem Arvid Hansen er (Kom Som-

Har du bestemt deg for hvilken konsert eller utstilling du skal på i de kommende to ukene? Her får du noen tips angående hva som er verdt å sjekke ut!

marvijs). Her kommer han tilbake på en frisk måte. Anneli Drecker, sammen med sitt band og oversetter Roy Frode Løvland har laget forestillingen som jeg tror kommer til å tilfredsstille alle. Konserten er ikke bare rettet mot norske publikum, men også til Hansens og Drecker internasjonale fans.

HEKSEHAMMEREN
Sted: KulturHuset
Dato: 25.01.2013, 21:00

Om Nord Norge, av nordlendinger. Det er noe unikt! Operaen er nyskrevet og er en fortelling om "overtro, beskyldninger, uberettiget maktbruk, svik og uforløst kjærlighet." Alt basert på heksejakten i sekshundretallets Vardø. Dette er samproduks-

sjon mellom NOSO og Nordlysfestivalen, så vi får se en en konsertante versjon med mange dyktige sangsolister. Studentene ved Musikkonservatoriet skal også være med.

SMUGTITT: Zero Dark Thirty
Sted: Verdensteatret
Dato: 05.02.2013, 20:00

Filmen forteller en historie om jakten på Osama bin Laden og alle hendelsene som

ledet fram til hans død. Selv om jeg ikke er sikker på om dette er som en og annen amerikansk kommersiell filmen, tror jeg ikke vi vil få svar på mange av spørsmålene vi har. Eller vil vi? Det må jeg sjekke ut selv. På den andre siden, dette er Utopia sitt prosjekt og vi velger bare de beste filmene for dere.

missed connections

ILLUSTRATION: MANON COURTAUX

To the lovely blond working at the university newspaper: I dream of your dominant voice and your non-compromising editing!

To the guy who always smokes in front of Statsarkivet: You look much cuter now that you've added the tuberculosis and puking sounds to your smoking sessions.

To the new volunteer at Café Bo-

dega who wears the red flannel shirt: I saw you twice with toilet paper stuck to your shoe. Shall I let you know next time it happens?

To the asshole who always raises his hand in the cognitive psychology class: stop letting your ass be so smart and let your brain catch up.

To my friend who changes their profile picture 5 times a week:

I counted 1208 pictures of your face being photographed from 2 different angles. Will you try to surprise me tomorrow? Take a dog with you, or something.

To the extremely hot looking girl who cooks every day in the kitchen: You do not have to try to impress me with your cooking skills. I already love everything about you. Can I knock on your door tonight when I feel... horn-uh, lonely?

advice column: ask the sun

Dear Sun,
Hello Sun! The polar night is over and finally I get to see you again, but still you're shy. The minutes you are "up" in the sky are already few without taking into account that most of the time it's cloudy too! I like snow, it offers me various opportunities like skiing and falling on the ground messing around with the things in my purse/rucksack, as well as my poor aching ass... still, I long for your presence! Warming yellow beams, no need of reflectors, wonderful landscapes. It's so sad jogging inside training centres even if the view of fat bottomed girls trying to use up what they collected

at Christmas often raises morale at times, if you know what I mean. Still, why are you so shy when you should shine and glitter in all of your splendour?

**Regards,
A spoiled kid**

The Sun answers:

Hey, you poor little fat spoiled brat. Unfortunately clouds are not my responsibility and even if you could retort that they're created by my warmth upon the sea, I don't give a damn. I'm a giant ball of gas, millions of times of the size of your insignificant planet and this gives me at least the right to do what the hell I

want. If you haven't understood yet, you can't have me and snow at the same time. I don't like the way you're craving my beams and warmth since I never told you to live in Norway in the first place and you're not paying me anyway. You humans created a lot of interesting inventions like solar lamps, radiators, warmth pumps and those training centres you like so much, things that would let me think you'd survive another week without me after the polar night. Stop complaining and keep this photo of me (which follows) if you really miss me and you don't have the money for a flight to Spain or any other beach resort.

CFBDSIR 2149-0403 DON'T NEED NO STINKIN' STAR, AND WANTS TO CRASH AT YOUR PLACE FOR THE HOLIDAYS

IMAGE CREDIT: NASA

utroscope

Aries - I know you feel like everybody is angry at you. But do not worry, it is just a feeling. In fact nobody cares about you. You sense it, don't you?

Taurus Be productive and entertain yourself! Get a book about cooking, housework, hobbies or an encyclopedia of stamps! Then tear it up completely into small pieces. And try to put it back together. It's really fun!

Gemini The stars are not saying much. Let me check again... No. There is nothing. You really are so boring this month.

Cancer No matter what decision you make the next 14 days it will be wrong and will have terrible consequences for every aspect of your life.

Leo People are not checking you out because you got prettier during Christmas, it is because you got a big fat "Christmas" butt. January is the month of fitness for you.

Virgo You are one of the messiest people in existence. I want to clean your cups inside out. Your friends are already talking about you behind your back. Start cleaning, you pig.

Libra The New Year has come! Time for a change; maybe you should finally move out of your parents' house!

Scorpio The stars tells me you are thinking about joining the Church. I think it is a really nice idea. You should wear your favourite Ave Satanas t-shirt, it really fits your hair!

Sagittarius The rash on your body that bothers you does not need a check-up. The problem you have is your school. I really think you should reconsider your career.

Capricorn I like you, Capricorn. It means your economy and your love life will be great in 2015!

Aquarius Your abnormal sense of empathy appears to most people like you are unusually sexual and horny. You decide whether it is good for you or not.

Pisces Shave your head and join the army. They always need real bastards like you.

ILLUSTRASJONER: MARIE SELIEHAUG JOHANSSON

utropias frivillige

Journalister

- Bjarte Aarmo Lund
- Francesco Pogliano
- Henrik Vikeby
- Ida Bing
- Joe Collins
- Kjetil Engh Aasen

Lyonel Perabo

- Natalia Mazur
- Piotr Mazur
- Tarjei Tvedten
- Thea Vinge
- Vladimir Mihajlovic

Fotografer

- Alexandra Tenebroso

Illustratører

- Ha Anh Tran
- Julie Hagerup
- Natalia Mazur

Korrektur

- Amie Leigh Fairs
- Henrik Vikeby
- Ida Bing
- Kjetil Engh Aasen
- Sunniva Johansen
- Thea Vinge
- Stewart Håseth

the Utropia Calendar

Your source of information about
what happens in Tromsø.

film musikk kunst
teater annet driv
ISU events

tirsdag 29. januar

BALANSE, RADSTUA TEATERHUS,
18:00

TIRSDAGSLOUNGE, DRIV, 20:00

WORLD PERCUSSION ENSEMBLE,
KULTURHUSET, 20:00

JAZZ OVER GRENSEN, KULTUR-
HUSET, 22:00

onsdag 30. januar

StudentQuiz, Driv, 19:00

Vintage Pop and Foreign-
ers in Russia, Tromsø
Domkirke, 20:00

Ouverture, Kulturhuset,
22:00

torsdag 31 januar

oen som elsker hverdandre,
Sparebanks festsal, 18:00

Ensemble Allegria og Tine Thing
Helseth, Ishavskatedralen,
20:00

Casa Murilo support: Jadudah,
Driv, 21:00

Marius Neset – Golden Xplo-
sion, Kulturhuset, 22:00

mandag 04 februar

TirsdagsLounge, Driv, 20:00

tirsdag 05 februar

SMUGTITT: Zero Dark Thirty,
Verdensteatret, 19:00

onsdag 06 februar

VEVISEREN, VERDENSTEATRET,
19:00

lørdag 26 januar

Konsen Sinfonietta, Sparebanks
festsal, 16:00

Gothenburg Combo, Verdens-
teatret, 18:00

When the Sky Falls into the Sea,
Small Projects, 20:00

Møte med Tor Eystein Øverås,
Hålogaland Teater, 20:00

Rock & Straws, Kulturhuset,
20:00

Party Lørdag, Driv, 23:00

søndag 27. januar

Emigrant Blues, Verdensteatret,
16:00

Håkon Stødle + 40års jubileums
konsert, Sparebank festsal,
18:00

Bolero Berlin, Kulturhuset, 20:00

mandag 28. januar

Mandagsrock, Driv, 20:00

Is_Beat, Verdensteatret, 20:00

Christianssand Ensemble, Kul-
turhuset, 22:00

fredag 01. januar

Conditions, Verdenstea-
tret, 18:00

Fredagsvors, Driv, 20:00

Nordnorsk Symfoniorkes-
ter, Kulturhuset, 20:00

OH!, Kulturhuset, 22:00

lørdag 02. februar

Kommende Stjerner, Spare-
banks festsal, 16:00

New Wind in Arctic Traditions,
Rådstua Teaterhus, 18:0

Klassisk festaften!, Ishavskate-
dralen, 20:00

Jon Faddis og Tromsø Stor-
band, Kulturhuset, 22:00

søndag 03 februar

MANDAGSROCK, DRIV, 20:00

for an updated calendar
of all the cultural events,
go to our website

utropia.no

